

الحمد لله رب العالمين
 الذي هدانا لهذا
 الذي كنا لنهتدي لولا
 أن هدانا الله

قال عبد الله بن مسعود
 لما قيل له ائمتنا من العالمين
 فقالوا له يا رسول الله
 فقال يا رسول الله
 فقال يا رسول الله
 فقال يا رسول الله

الحمد لله رب العالمين
 الذي هدانا لهذا
 الذي كنا لنهتدي لولا
 أن هدانا الله

کتابخانه
مکتب

کتابخانه
مکتب
کتابخانه
مکتب

کتابخانه
مکتب
کتابخانه
مکتب

کتابخانه
مکتب

کتابخانه
مکتب

سید احمد رضا

[illegible]

لیکھو کہ یہ سب کچھ میرا خیال ہے

[Signature]

مركز الدراسات والبحوث
في اللغة العربية

ملازمین رضویہ کے لئے جو کتب و دستاویزیں تیار
 ہو چکی ہیں ان میں سے کچھ کو اس کتاب میں لکھ دیا گیا ہے

یہ کتاب تیار کرنے میں
 مولانا محمد رفیع الرحمن
 نے بڑی محنت و کوشش کی ہے
 اس کی مدد سے یہ کتاب
 تیار ہو سکی ہے

[Signature]

482

الشيخ محمد بن عبد الله بن محمد

بسم الله الرحمن الرحيم

مجلس شورای اسلامی

1. *Chlorophyll a* (Chl *a*)
 2. *Chlorophyll b* (Chl *b*)
 3. *Chlorophyll c* (Chl *c*)
 4. *Chlorophyll d* (Chl *d*)
 5. *Chlorophyll e* (Chl *e*)
 6. *Chlorophyll f* (Chl *f*)
 7. *Chlorophyll g* (Chl *g*)
 8. *Chlorophyll h* (Chl *h*)
 9. *Chlorophyll i* (Chl *i*)
 10. *Chlorophyll j* (Chl *j*)
 11. *Chlorophyll k* (Chl *k*)
 12. *Chlorophyll l* (Chl *l*)
 13. *Chlorophyll m* (Chl *m*)
 14. *Chlorophyll n* (Chl *n*)
 15. *Chlorophyll o* (Chl *o*)
 16. *Chlorophyll p* (Chl *p*)
 17. *Chlorophyll q* (Chl *q*)
 18. *Chlorophyll r* (Chl *r*)
 19. *Chlorophyll s* (Chl *s*)
 20. *Chlorophyll t* (Chl *t*)
 21. *Chlorophyll u* (Chl *u*)
 22. *Chlorophyll v* (Chl *v*)
 23. *Chlorophyll w* (Chl *w*)
 24. *Chlorophyll x* (Chl *x*)
 25. *Chlorophyll y* (Chl *y*)
 26. *Chlorophyll z* (Chl *z*)
 27. *Chlorophyll aa* (Chl *aa*)
 28. *Chlorophyll ab* (Chl *ab*)
 29. *Chlorophyll ac* (Chl *ac*)
 30. *Chlorophyll ad* (Chl *ad*)
 31. *Chlorophyll ae* (Chl *ae*)
 32. *Chlorophyll af* (Chl *af*)
 33. *Chlorophyll ag* (Chl *ag*)
 34. *Chlorophyll ah* (Chl *ah*)
 35. *Chlorophyll ai* (Chl *ai*)
 36. *Chlorophyll aj* (Chl *aj*)
 37. *Chlorophyll ak* (Chl *ak*)
 38. *Chlorophyll al* (Chl *al*)
 39. *Chlorophyll am* (Chl *am*)
 40. *Chlorophyll an* (Chl *an*)
 41. *Chlorophyll ao* (Chl *ao*)
 42. *Chlorophyll ap* (Chl *ap*)
 43. *Chlorophyll aq* (Chl *aq*)
 44. *Chlorophyll ar* (Chl *ar*)
 45. *Chlorophyll as* (Chl *as*)
 46. *Chlorophyll at* (Chl *at*)
 47. *Chlorophyll au* (Chl *au*)
 48. *Chlorophyll av* (Chl *av*)
 49. *Chlorophyll aw* (Chl *aw*)
 50. *Chlorophyll ax* (Chl *ax*)
 51. *Chlorophyll ay* (Chl *ay*)
 52. *Chlorophyll az* (Chl *az*)
 53. *Chlorophyll aza* (Chl *aza*)
 54. *Chlorophyll abz* (Chl *abz*)
 55. *Chlorophyll acz* (Chl *acz*)
 56. *Chlorophyll adz* (Chl *adz*)
 57. *Chlorophyll aez* (Chl *aez*)
 58. *Chlorophyll afz* (Chl *afz*)
 59. *Chlorophyll agz* (Chl *agz*)
 60. *Chlorophyll ahz* (Chl *ahz*)
 61. *Chlorophyll aiz* (Chl *aiz*)
 62. *Chlorophyll ajz* (Chl *ajz*)
 63. *Chlorophyll akz* (Chl *akz*)
 64. *Chlorophyll alz* (Chl *alz*)
 65. *Chlorophyll amz* (Chl *amz*)
 66. *Chlorophyll anz* (Chl *anz*)
 67. *Chlorophyll aoz* (Chl *aoz*)
 68. *Chlorophyll apz* (Chl *apz*)
 69. *Chlorophyll aqz* (Chl *aqz*)
 70. *Chlorophyll arz* (Chl *arz*)
 71. *Chlorophyll asz* (Chl *asz*)
 72. *Chlorophyll atz* (Chl *atz*)
 73. *Chlorophyll auz* (Chl *auz*)
 74. *Chlorophyll avz* (Chl *avz*)
 75. *Chlorophyll awz* (Chl *awz*)
 76. *Chlorophyll axz* (Chl *axz*)
 77. *Chlorophyll ayz* (Chl *ayz*)
 78. *Chlorophyll azz* (Chl *azz*)
 79. *Chlorophyll azaa* (Chl *aza*)
 80. *Chlorophyll abz* (Chl *abz*)
 81. *Chlorophyll acz* (Chl *acz*)
 82. *Chlorophyll adz* (Chl *adz*)
 83. *Chlorophyll aez* (Chl *aez*)
 84. *Chlorophyll afz* (Chl *afz*)
 85. *Chlorophyll agz* (Chl *agz*)
 86. *Chlorophyll ahz* (Chl *ahz*)
 87. *Chlorophyll aiz* (Chl *aiz*)
 88. *Chlorophyll ajz* (Chl *ajz*)
 89. *Chlorophyll akz* (Chl *akz*)
 90. *Chlorophyll alz* (Chl *alz*)
 91. *Chlorophyll amz* (Chl *amz*)
 92. *Chlorophyll anz* (Chl *anz*)
 93. *Chlorophyll aoz* (Chl *aoz*)
 94. *Chlorophyll apz* (Chl *apz*)
 95. *Chlorophyll aqz* (Chl *aqz*)
 96. *Chlorophyll arz* (Chl *arz*)
 97. *Chlorophyll asz* (Chl *asz*)
 98. *Chlorophyll atz* (Chl *atz*)
 99. *Chlorophyll auz* (Chl *auz*)
 100. *Chlorophyll avz* (Chl *avz*)
 101. *Chlorophyll awz* (Chl *awz*)
 102. *Chlorophyll axz* (Chl *axz*)
 103. *Chlorophyll ayz* (Chl *ayz*)
 104. *Chlorophyll azz* (Chl *azz*)
 105. *Chlorophyll azaa* (Chl *aza*)
 106. *Chlorophyll abz* (Chl *abz*)
 107. *Chlorophyll acz* (Chl *acz*)
 108. *Chlorophyll adz* (Chl *adz*)
 109. *Chlorophyll aez* (Chl *aez*)
 110. *Chlorophyll afz* (Chl *afz*)
 111. *Chlorophyll agz* (Chl *agz*)
 112. *Chlorophyll ahz* (Chl *ahz*)
 113. *Chlorophyll aiz* (Chl *aiz*)
 114. *Chlorophyll ajz* (Chl *ajz*)
 115. *Chlorophyll akz* (Chl *akz*)
 116. *Chlorophyll alz* (Chl *alz*)
 117. *Chlorophyll amz* (Chl *amz*)
 118. *Chlorophyll anz* (Chl *anz*)
 119. *Chlorophyll aoz* (Chl *aoz*)
 120. *Chlorophyll apz* (Chl *apz*)
 121. *Chlorophyll aqz* (Chl *aqz*)
 122. *Chlorophyll arz* (Chl *arz*)
 123. *Chlorophyll asz* (Chl *asz*)
 124. *Chlorophyll atz* (Chl *atz*)
 125. *Chlorophyll auz* (Chl *auz*)
 126. *Chlorophyll avz* (Chl *avz*)
 127. *Chlorophyll awz* (Chl *awz*)
 128. *Chlorophyll axz* (Chl *axz*)
 129. *Chlorophyll ayz* (Chl *ayz*)
 130. *Chlorophyll azz* (Chl *azz*)
 131. *Chlorophyll azaa* (Chl *aza*)
 132. *Chlorophyll abz* (Chl *abz*)
 133.

100

بریں معراج و ابواب

برای تهیه این سند به

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

1990

9

19

[illegible]

SECRET

کتابخانه عمومی دارالعلوم دیوبند

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible][illegible]

مكتبة المتحف الوطني بدمشق

پیشانی پر لکھی ہوئی عبارتیں

روا ابو ودا ابو موسي الاشعري وغيره

میں نے یہ سب کچھ دیکھا اور سنا اور یہ سب کچھ میری زندگی میں ہوا۔

بنی نکر

بسم الله الرحمن الرحيم

1000

Figure 1. The study area, showing the location of the study area in the north of Iran, and the location of the study area in the north of Iran.

[illegible]

برجیستہ

ع. و. ن.

پایان

53

8

و این کتاب را به دست خودی می نویسد

تا زمانی که به دست خودی می نویسد
که چنانچه به دست خودی می نویسد
که چنانچه به دست خودی می نویسد
که چنانچه به دست خودی می نویسد

و این کتاب را به دست خودی می نویسد
تا زمانی که به دست خودی می نویسد
که چنانچه به دست خودی می نویسد
که چنانچه به دست خودی می نویسد

و این کتاب را به دست خودی می نویسد
تا زمانی که به دست خودی می نویسد
که چنانچه به دست خودی می نویسد
که چنانچه به دست خودی می نویسد

و این کتاب را به دست خودی می نویسد
تا زمانی که به دست خودی می نویسد
که چنانچه به دست خودی می نویسد
که چنانچه به دست خودی می نویسد

۱- در این کتاب که در دسترس است
 ۲- در این کتاب که در دسترس است
 ۳- در این کتاب که در دسترس است
 ۴- در این کتاب که در دسترس است
 ۵- در این کتاب که در دسترس است
 ۶- در این کتاب که در دسترس است
 ۷- در این کتاب که در دسترس است
 ۸- در این کتاب که در دسترس است
 ۹- در این کتاب که در دسترس است
 ۱۰- در این کتاب که در دسترس است

۱۰۰۰
 ۱۰۰۰
 ۱۰۰۰

نور احمد شریف
وقت میں
وفاقی

2000

2014

و چون که از این راه می‌گذشتند
 به سوی کوهی که در آنجا بود
 و چون که از این راه می‌گذشتند
 به سوی کوهی که در آنجا بود
 و چون که از این راه می‌گذشتند
 به سوی کوهی که در آنجا بود
 و چون که از این راه می‌گذشتند
 به سوی کوهی که در آنجا بود

موزه

نزد یکی از
 موزه‌ها
 و چون که از این راه می‌گذشتند
 به سوی کوهی که در آنجا بود

و چون که از این راه می‌گذشتند
 به سوی کوهی که در آنجا بود
 و چون که از این راه می‌گذشتند
 به سوی کوهی که در آنجا بود
 و چون که از این راه می‌گذشتند
 به سوی کوهی که در آنجا بود

خبر

[illegible]

10

که گرفتار شدی به دست کلاهک و بنی علی ایستاد اگر
دوستان تو را در این روز سحر باسی کشیدن

بسم الله الرحمن الرحيم

والتحریر: محمد رفیع الدین صاحب

روزنامه‌ی «دولت» در این باره می‌نویسد:

بسم الله الرحمن الرحيم

و با وجود این که در این کتاب

محبت بر قول علماء ما شتهد باطل نشود

• حکمرانان حدت رسیدند و اگر نوزده این است

انوار احمد خان

مکتبہ اسلامیہ کراچی

بسم الله الرحمن الرحيم

و من بعد از آنکه در آنجا رسید و دید که در آنجا

100

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

درین ماجه نیست مانع موزون
درین شریعتی آورد باز بجای اقامت قدم بر اقامت
مهره را باید یا سحرش باطل شود و بر قول ابو حنیفه تا پاشنه بکل
گفت به سحر باطل نشود و بر قول ابو یوسف تا بیشتر از شصت
بیش و در شصت یکی نوزده بود سحرش باطل نشود و بر قول محمد تا
پشت بر محل مسج سحر سه انگشت بود مسح وی باطل نشود و بر قول
سالمی تا پانزده در محل ساق مسح نوزده بود و سحر باطل نشود و
بر قول عطاء بن ریحان بصری هر چه است تا در مسح را یکبار بی نوزده در
از پانزده سینه سحر باطل نشود و بر قول علما و ائمه هدی باطل نشود
سیصد که آن جای نوزده دیگر را از پای بیرون آورد و برود قدم
سوی دیوار و نوزده پوشد و از او بر آید و همیشه روایت
کرده است که عباد از حق روایت میکند چنانکه بنفیه که
عده را به سحر گفته اند و میگویند که این الی نسی از حکم حکم

و بعضی روایت میکنند که
گفته اند و یک روز است که حسین بن عمار از حکم ابی جعفر
که از بی بی خوزه دیگر را ببردند و طهارت تمام کرده و نگاه کردند
تا یقین از عصبه بیرون نمایند نزدیک ایشان نمونه بی بی
تپا شود و گاهی بی بی را غسل آلوده و خوزه پخته یا اگر در
در بن و بی بی کرده ام اگر پیش از آنکه حدت پیش آن آب
و بی بی کرده و حدت و بی بی طهارت ساز و او را نگاه دارند
خوزه شیخ را دیده و اگر بی بی بیرون و اگر آب در دست
کرد به غسل علی را بر بی بی خوزه شیخ را ندانند و در غسل شافعی
اگر از حیثیت غسل آورده و خوزه پوشیده و بی بی خوزه
مانده است اگر حدت و بی بی طهارت آن نبود و اگر در بی بی
صبح را ندانند و اگر پیش از آنکه حدت و بی بی خوزه
حدت و بی بی بر غسل علی را ندانند و اگر در بی بی
را ندانند و اگر صبح را حدت و بی بی خوزه
در بن و بی بی کرده ام اگر پیش از آنکه حدت پیش آن آب
و بی بی کرده و حدت و بی بی طهارت ساز و او را نگاه دارند
خوزه شیخ را دیده و اگر بی بی بیرون و اگر آب در دست
کرد به غسل علی را بر بی بی خوزه شیخ را ندانند و در غسل شافعی
اگر از حیثیت غسل آورده و خوزه پوشیده و بی بی خوزه
مانده است اگر حدت و بی بی طهارت آن نبود و اگر در بی بی
صبح را ندانند و اگر پیش از آنکه حدت و بی بی خوزه
حدت و بی بی بر غسل علی را ندانند و اگر در بی بی
را ندانند و اگر صبح را حدت و بی بی خوزه

[illegible]

[illegible]

[illegible]

مجلس

بیکدیگر از جهت بیرون آمدن

از میان قتل نیست با وجود وقت ملاقات حقن برود و وقت

موت و عقیدت نگیرد و با وجود وقت نبرد و با وجود وقت برود

قوله لا یحل لکم ای عارض و بر قول شامی بوجاهد حکم

حرم و در وقت حق جز سبیل را حدت ندارد و بر قول علامه

در وقت حکم اصی دارد و اگر بر آن وقت ناقص

است حکم سبیل و در آن این خلاف جای پذیراند

در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت

در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت

در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت

در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت

در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت

در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت

در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت

یعنی در آن وقت
که در وقت و در وقت
در وقت و در وقت

یعنی در آن وقت
که در وقت و در وقت
در وقت و در وقت

یعنی در وقت
که در وقت و در وقت
در وقت و در وقت

یعنی در وقت
که در وقت و در وقت
در وقت و در وقت

یعنی در وقت
که در وقت و در وقت
در وقت و در وقت

الوطن

بسیار است که اگر طهاره ساخت به جهت دوری از
رسیدنش بر آنجا که باید طهاره است نزد خداوند و جمع بود اینها
طهاره ساخت بابت کرده و عود و پوشیده بود و اینها
آنجا که باید طهاره است و در آنجا که باید طهاره است
بابت شکوک و شکوک یافت اتفاق میرا اینگونه است
بابت شکوک طهاره است و شکوک است بر سبب اینها
بر قیام و اینها بر اینگونه است و اینها بر قیام

بر اینگونه است و اینها
بر اینگونه است و اینها
کنند از گونه و اینها

7

که کجاست هیچ چیز خدا را برسد و غنی است و غنی است

خدا را چیزی نیست که از او بماند

و این است بهر حال و بار و طایفه و طایفه

و این است که هر چه بود و آنچه که از او بود

به هر حال و به هر حال و به هر حال

باز که در آن بود و در آن بود

و بر این است که هر چه بود و به هر حال

یکی که در آن بود و در آن بود

و در آن بود و در آن بود

و در آن بود و در آن بود

و در آن بود و در آن بود

و در آن بود و در آن بود

و در آن بود و در آن بود

و در آن بود و در آن بود

و در آن بود و در آن بود

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

که از آن قول اجماع کرد و گفتش هیچ خبر نداریم تمام شد
و بی آنکه میل صاحب بسیار است پس هیچ گفت تا آنکه به یون آنج
جبهه حکو گفت بدین که میوه و در روی آنجا که گیرند
کن که هیچ عورت و در آن که میوه و در روی آنجا که گیرند
غنیان است آنرا فرجه است و در آنجا که فرستاده اند
که فرستاده اند آنرا آنجا که فرستاده اند

رکفت و خواب امام زاهد فخر میگوید چون طاهره کعبه را دید
بگریه میگوید که تا دست و پیر الخوید و کسی دیگر جز احد

ظاهر و باطن است اینست که در ظاهر
 ظاهر و باطن است اینست که در ظاهر
 ظاهر و باطن است اینست که در ظاهر
 ظاهر و باطن است اینست که در ظاهر
 ظاهر و باطن است اینست که در ظاهر

ثبت شد بخاطر از میان برداشتن
بخبر و در دفتر
تقدیر ۱۳۳۷

من مرقیہ

100

11/24/2011

[Illegible handwritten signature]

صہید انقلاب پر رسول خداوند رسول برکت و خیرات

استاد شد و چون از کتبی که در دستش بود و کتبی که در دستش بود

مروی با قضا است و به نیت برود با ایستاد و حقوق و سلام علیکم

در فضیله و مومنان نام و در منهاج و دقایق ده و در بیجاوت مشغول

شده بود و بعد از آنکه خاندان اصفه او بدر و صل و میرا چنین افعی فرموده

بودي درج گفت گفت خانوادہ صديق و الا کہ خبر

این خانواده صدیق رضی اللہ عنہم اجمعین که مرکز اندیشه و

و این خبر رسیده است سبب تحقیق امت بوده است و

ساعتان راه نهادی بس فغانی که در سینه می آید

مكتبة

21

لله خلد و صلا

طست بر آید و هر یک در قول زفر بر آید

مجلس شورای اسلامی

[illegible]

سید محمد علی شریعتی

مستطاب من الامام الميرزا محمد باقر

سید محمد علی حسینی

کتابخانه ملی ایران

[illegible]

و اما در این کتاب که گفته است که نام آن را نمی دانم و از آن است که در میان مردم گفته اند

اینها نیست که شاید که از عبدالعزیز و سلاله کردند که نمانده آنها

تھا اور رقتِ یاقی گفت میں نیکو یہ و اگر شاہِ بکرید شاہِ بکرید

میدونی و نانا و نینا

عبدالله بن مسعود

مجلسه اول

و این کتاب را به کتابخانه عمومی و موزه ملی ایران تقدیم می‌نمایم

ایک اور فریقہ فریقہ
ہر نام مقولہ درستی

ای فاضل العالیہ مدرسہ اسلامیہ
برای التعمید و ترقی ضروری
چونکہ از سبب

(continued)

در صحبت و میل بر آنکه بدینست میکنند و هر چه که عالی باشد
مواهب کرده اند و در میانیم که یکبار در روز و هر چه که آید
ماز نه از حیف یا کثرت و ما را اجابت رسوزن از نفس با آنچه میکنم
رسول فرمود که عیسیا یا عیسیا ^{برخیز} و ایستاد و ایستاد و ایستاد
تیم است صحبت دیگر فرمود ملک ^{برخیز} و ایستاد و ایستاد و ایستاد
خج ما که میجد الان ^{برخیز} و ایستاد و ایستاد و ایستاد
آب بایست که گفتیم و ایستاد و ایستاد و ایستاد
در غزوی عمار با سر را بدید که در خاک میفلید رسول ^{برخیز}
و ایستاد و ایستاد و ایستاد و ایستاد
و ایستاد و ایستاد و ایستاد و ایستاد
رسول فرمود و ایستاد و ایستاد و ایستاد
باشما بگویم و ایستاد و ایستاد و ایستاد
در صحبت کردیم و ایستاد و ایستاد و ایستاد
به هم

بسیار من تلیم بود و پشت بر من که محاسبه را در جنابت امامت کردی
گفت تا رسول الله و هوای سرد بود و مرا جنبت سید به خود غسل می آوردم
عند ملک بودی بابت تلیم کردم ^{و کما تعلقوا بآبک} تا من
بی السلام که تیمم کردم و نماز گذاردم ^{و شاعری شد و گفت}
ای سیر عالمی غریبه و آن نماز را لغو نموده که باز کردن معلوم شد
که علم حاصل است در طریقه و هم در جنابت و می تواند نوشت با بسبب
بشری که از برای صدقه بودندی با ابو ذر سید بود رسول با دو
که ^{بشری} از صدقه بیرون رفته بود با ابو ذر در بسبب بشری نهان
فرمود که یا ایا در نماز چه و پشت بدن گفت رسول الله
رسول الله رسول را بگری بود و پشت بدن گفت رسول الله
رسول الله که یا ایا در نماز چه و پشت بدن گفت رسول الله
در آن وقت که در پیش رسول سلام گفت رسول فرمود که یا ایا در
ای بار خیر کنی آمد و نو نایابند اب بانی تیمم کن و نماز گذار پس معلوم

که تمام است محمد طهارت دوم و جنبت کردن اگر در جنبت است یکی
و نفاک می غلبید از همه و جنبت بیرون آید یا با اگر در است
و رویش رسیده است از همه و جنبت بیرون آید از رسیده است
از همه و جنبت بیرون نباید اگر بعد است و رویش غباری نیست
نیتیم کند و دست و در دست مال و هر دو دست و در دست مال
جنبت بیرون آید نیتیم آید نیت سلم بن عبد الرحمن گفته است که
نیم باطل نشود از برای آنکه نیم طهاره کامل است و بر حدت است
سود باطنی است حدت نبود شافعی گفته است که اگر در حدت است
آن نماز را تمام کند و طهاره سازد و نماز را بجا گذارد و در نماز
نیم باطل است نیم باطل شود آنکه در حدت است
آنکه در حدت است نیم باطل شود آنکه در حدت است
نیم باطل است نیم باطل شود آنکه در حدت است
نیم باطل است نیم باطل شود آنکه در حدت است
نیم باطل است نیم باطل شود آنکه در حدت است
نیم باطل است نیم باطل شود آنکه در حدت است
نیم باطل است نیم باطل شود آنکه در حدت است
نیم باطل است نیم باطل شود آنکه در حدت است
نیم باطل است نیم باطل شود آنکه در حدت است

و اگر در حدت است
نیم باطل است
نیم باطل است
نیم باطل است
نیم باطل است
نیم باطل است
نیم باطل است
نیم باطل است
نیم باطل است
نیم باطل است

[illegible]

امامی شوروی
امامی شوروی

1964

فصل فی بیان احوال و حال

[illegible]

که در حلقه قتل است و در آن قتل فرستادند

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

رسیده بودند که در آن قتل و در آن قتل

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

و اید که در آن قتل و در آن قتل و در آن قتل

[illegible]

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

ایک روز قریب یار فرقت
بہا گوشت و خون پر
ہرگز اعتراف
نہم کندا

ای تو خدایا که در عالم
ای تو خدایا که در عالم
ای تو خدایا که در عالم
ای تو خدایا که در عالم

[illegible]

[illegible]

فی الحقیقت ای قاری
سخن امنیت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Phragmites australis

Figure 1

زن پس از آنکه گفتند از درویش و دوزخ و زن از حقیق پاک
 نشدند نفس بایستد آب بخورد و شربت خردین بر مرد بود و زن
 از سر زن از دست او حکم و فیهی گفته است بر زن بود و بر او
 حاجت و حاجت گفته است که آب خردین بر مرد بود و زن
 بدنام خواهد بود پس بختی گفته است که اگر زن زن و حقیق
 عاقل است پس زن بود یا در نفس صاحب عاقل است آب
 حقیق بر زن بود و بر عاقل عاقل است اگر در نفس صاحب عاقل
 است یا در نفس صاحب عاقل است آب خردین بر مرد
 و زن خرد و بر عاقل است در محراب است هر یک که بر اتم
 و خرد و اگر بخواهند در میل و اگر سافرتی که
 اگر است اگر آب و شربت و عاقل و مرد و زن
 و زن است بر عاقل و عاقل و زن است که
 و زن است که یک فرشت بود و فرشت و زن است که

از حق آب و عسل هر روز در فم خیم کند و از کدو و کدو و کدو

است بجز موه که کند و در وقت بایسته آب بنماید

در آینه و غایت از کمال در وجود حق تعالی

اما نمیشن باطل شود و اگر یکم یکبار است و لیکن اگر آنجا بیرون رود

میشود نمازین از وقت مجرب بر قول تفر ویراء تیمم نماز و احوال

وي اصل وقت آخر التبدل له وهو قول الملائكة روي

در بعضی گفته اند که آنجا هم کند و اما که در رد و چون تاب که ظاهر است

ناظران که ارد تا هر دو قول عمل کرده شود تیم است

سیدنا ابوسفیہ و ابویوسف روایوں میں جو کہ روایوں میں

لا بد من رد قضاى امام است و بايد بر قول ابو حنيفه و ابوالوحيه

سید محمد علی قزوینی

1950

100-443887-100

100

1000
 1000
 1000

100

[illegible]

تامله و در این زمانه که در این عالم
 گویند که بخت گزیند ما را از این کجاست
 اکنون در تعلق است از این عالم
 جامه تا بکنند و اگر این دنیا را بکنند
 نماند این از اینست و در این عالم
 و بقول ابو یوسف و محمد زود بود و بگویند که بخت گزیند ما را
 که از این و شمار این جامه و این اکنون با تعلق است از این عالم
 طاعت ساخت و موزه پوشید و مسافرت کشید و در دنیا بخت گزیند ما را
 و تا بکنند از این آن یافت چنانکه طاعت تر است از این و در دنیا بخت گزیند ما را
 بخت از این آن بخت موزه مسافرت کشید و در دنیا بخت گزیند ما را
 و اگر بخت گزیند ما را از این آن بخت مسافرت کشید و در دنیا بخت گزیند ما را
 در دنیا بخت گزیند ما را از این آن بخت مسافرت کشید و در دنیا بخت گزیند ما را
 که در دنیا بخت گزیند ما را از این آن بخت مسافرت کشید و در دنیا بخت گزیند ما را

از شب نهار شود بر کز صف ز را تمام کند که قمار
 حیات آینه بود شمس کامل زاده زنده است
 هر چه بچشم کرد و نماند کرد و بدادش که دیار روی رست آینه
 و بعد از این نیست یا این آبرو دیار روی دیگر است ویرا اکنون
 معلوم شد که این غار کزاده را بود و اگر است خود نماده است لیکن
 که است که است با خود است بی بی با جاع انرا باز کرد و که نهان بدن و نه
 از آن آب رنگ و در شربت رنگی ثابت است و اگر است خود نماده است
 که در او نش کرده است بقول ابو یوسف ظاهره سازد و آن غار را کرد
 که در این جز در سفر است تا در بود که دیر از او نش کند برادر که
 که است که است در شربت نور او خسته است و در قفاست و در او نش
 که باز باز کرد و در این غار نهان بود اما نه در این غار
 که در این غار نهان بود اما نه در این غار
 که در این غار نهان بود اما نه در این غار

و حکما نیتش گفته است بگذردن روزه نگذاردن

علی بود و ثواب دلیل بر آنکه بجای را امامت میکرد و نماز میکرد

آورد و البیاض با الله منها وقت بخت باز رسم آورد و یکنماز را

باز گذارد و لیکن قوم باز نگذاشتند عمل اگرین علیش باطل شدی

قوم را نیز با سنی گذاردن و اگر طهارة بودی که رفته آوردی باز

آوردی با جماع طهارة باطل شد و این نیز همان بود اگر تیمم نداشتی

کافی گفته است در آن سببی بکسرت با بد که این نماز را تمام کند و تیمم

و الله اعلم انی اگر آن بدندش طهارة سازد و این نماز را بگذارد و اگر

بدندش تیمم دی باقی بود اما اگر موسمی گفت در آن نمازش سه سوره

خواند اگر بدندش طهارة سازد و نماز گذارد و اگر بدندش تیمم کند

و اگر بدندش تیمم باقی است و اگر بدندش تیمم باقی است و اگر بدندش تیمم

باقی است و اگر بدندش تیمم باقی است و اگر بدندش تیمم باقی است

و اگر بدندش تیمم باقی است و اگر بدندش تیمم باقی است و اگر بدندش تیمم

باقی است و اگر بدندش تیمم باقی است و اگر بدندش تیمم باقی است

[illegible]

آورد که تخت تاب یک طاره ساز و بان

پلید غود عبد الله مبارک دوزی و شافعی گفته اند که هر یک طاره

میانزد و نماز میکند و او بودی و این خان در قادی و نو و کد که است

که هر دو آبی هم را در یکدیگر آمیزد و یقین شود که هر دو آب بیهوده روی

نیم کند و نماز کند و رد او بود اما سبب هم بود یکی پلید و در بار کنو

تخری جایز بود و تخری کند و یکی از آن ها حکم کند پلیدی از آن

هم و دیگر طاره ساز و او بود اگر جامی حاجین آب متبرکی از بد

آن آب تیمرو اسنود بعضی گفته اند که چون وقت نماز آید باید که

بیکری فروشد و نیم کند و نماز کند و آن کسی باز آن بیج را بوی

وی نیز نیم کند و نماز کند و او بود و بعضی گفته اند که آنرا که

و دیگر هم در اسنود و می تواند و هر دو نیم میکند و نماز کند و این

نیم کند و نماز کند و او بود و این که در این است و این که در این

و این که در این است و این که در این

در آن روز که خواجوا و احسن رفتی گفتند که جویم چه بود
در آن روز که جویم چه بود گفتند و مشک را در آن جویم چه بود
آب و آن سازه آن آب پاک و پاک کننده بود اما خواجوا و احسن
البت حقایق حسن گفته است که آنها را خاک بخورد کبر حواشی
شایع شود و اگر نفعی بود از آن باید که جویم سازد آن آب که در آن
پایان جویم بند و سرنگار ^{معمول} آن جویم روان کند و در آن آب در آن
هزاره سازد آن آب که در آن عشقها جمع بر سر و خور که آن آب پاک
عادل کننده است میثم آب یافت هزاره سفت نموده مشک سازد و آب ناز میثم
سازد و میانی اگر آب را البت خنجر کرده است چنانچه در میان او می کرده
نور از آب باشد است تمیثی ناطل شود که آب بسیار بوده است و اگر
در بر نفع خنجر کرده است چنانچه در میان او می کرده است
آن آب که در آن می شود و در آن آب که در آن می شود
در آن آب که در آن می شود و در آن آب که در آن می شود

در هر دو یکسان است و در آن چه باشد با وجود آنکه آن تمیز کند و در هر دو
از محمد روایت شده است که آن آب طهاره سازد و عبادی و گناهان را
بکشد و ستودن آن است و هر که ستودند از آب غسل میبرد و در آن
وی میخورد شود و سیرت نیز به خوردن مجامعی از زمین آن آب میخورد
چندانیکه بگردد از طهاره پس اندک که در تیمم از حدت کرده اند تیمم
باطل شود که یکی از یکی است و تیمم از جنابت کرده اند تیمم
باقی بوجهی که در حدت و بوجع از جنابت تیمم تا که از حدت کرده اند
باطل شود و تیمم آنهایی که از جنابت کرده باقی بود و اینجا بود که در حدت
نماندند و اگر در نماز باشند که بافتند چند آنیکه بگردد از طهاره پس اگر
آن تیمم از حدت کرده اند نماز هم شده شود و تیمم هم باطل شد و اگر تیمم
در حدت کرده اند نماز هم باطل شود و تیمم هم باقی بود اگر تیمم از حدت
و تیمم از حدت کرده اند نماز هم باطل شود و تیمم هم باقی بود اگر تیمم از حدت
که از جنابت کرده است باقی بود و اگر تیمم از حدت کرده است باقی بود

و گفتن که تمیز نداشت کرده اند و بود تمام این باقی بود که تمیز
 نداشت که از دست کرده اند باطل شود و اگر این لب ز راه میگذرد و میزدی
 طار و دو و یک را تمیز کند و غار کند از نزد و بود و اگر جانی نماند
 که با لب کشید بقول ابو حنیفه این بخش درست نباید بر سر می کشید که
 تمیز نیست بقول ابو حنیفه این بخش درست نباید و بقول ابو یوسف
 و محمد درست است اگر این باب بود که همه را بطارقه پس این تمیز نباید
 شود و اگر بطارقه پس باید تمیز باقی بود اگر اینها هم لب را قبول کردند
 میگویند کشید از بقول ابو یوسف و محمد اشکال نباید که تمیز آن لبی باطل
 در از ابو حنیفه دور نیست و میگوید باطل شود قیاس هیچ فاسد افتاد
 و تمیز آن لب شک ثابت شود اگر بد بگری و روشن نیست و بد را
 لبی که در قیاس و باقی حسن است و بود
 این تمیز که در قیاس و باقی حسن است و بود
 این تمیز که در قیاس و باقی حسن است و بود

و از قیاس و باقی حسن است و بود

و آن لب که تمیز از باقی حسن است و بود

و این لب که در قیاس و باقی حسن است و بود

یا حق تعالی که در این عالم شایسته است که هر که را بخواهد
بنابر آن بود که وقتی در محراب آیت نشسته می‌باشد گفت یا ای صاحب الحق
اخیزنا و ابراهیم بن عمر گفت یا صاحب الحق اخیزنا
بنابر آن بود که آن آیت بختم می‌باشد اندک بود و بنمود و بی‌خبر از آن بود
و آن آیت بختم امیرالمومنین عمر بسیار بنمود و بی‌خبر از آن شد و بدین
بدان آیت طایفه از خاندان اهل بیت که در روی طایفه ساغند
و بی‌اگر یکس خردا و اگر معلوم بود که در این عالم بود و بنمود
و بی‌صدق بود اگر این صفت صاحب حق بود یا مقصد یا این
یا که در قول ایشان صدق نبود اگر بپوشیده حال بود حسن زبان
روایت می‌کند که قول وی صدق نبود که حکم معتمدان دارد
چون که حکم معتمدان دارد و قول وی صدق
این است که در این عالم است که هر که را بخواهد
و بی‌صدق بود اگر این صفت صاحب حق بود یا مقصد یا این

بیم مرتضی را است کند و موسی مرتضی را است کند که
یکی بی طاق دیده است است است کند هر دو کرده بوی فتد کند
رو ابو محمد احمد و حدیث سید ویر لور بارانی است بان میرود و بر
زنی که از این دو کرده کسی را خلیفه کند که نماز همه تیاره شود باید که موسی
موسیان را پیش رود و بیم مرتضی را پیش رود و اشکال آید که نماز یکی است
و امام دو چگونه امام علامه و ... و لیکن حقیقت یکی نیستی نیست بران
چون که آن آیه یکبار در نماز آمده و در آن قیاس که آن آیه
نموده از آن آمده و پس حقیقتا امام پیش کی نیست چون آن امام چنان
باید که هر دو کرده را نیافت کنند بشیند جدا اندک این نماز تمام
چون در آن آیه تمام کند اگر این دو طایفه یکم شش نماز کند
و این آیه در نماز سافند اکنون افتد ای ... که یکبار
در نماز یکبار که این آیه در نماز یکبار که ... که یکبار
در نماز یکبار که این آیه در نماز یکبار که ... که یکبار

وود محمد تقی میرزا و دیگران
که از ایشان در این زمانه
در ایران حکومت می کردند

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين أجمعين
أما بعد فإن هذا الكتاب هو من كتب الفقه والحديث التي تليق بالدار السنية
والتي هي من الكتب النادرة والقيمة في عصرنا الحاضر
وإن شاء الله تعالى يوفقنا جميعاً إلى تحقيق ما نريد

و بعد بقول علماء و فقهائے روایه اما اگر گشت نیم نمود
باز باینکه شکوک طارعه است و غار کند ارد بقول علماء و فقهائے روایه
و بقول زفر روایه و اما اگر باینکه شکوک طارعه و غار کند ارد نیست نیم
باو بی تا کرده اکنون با اتفاق بدین طارعه ساخت روایه و اما اگر
باینکه شکوک طارعه است و نیم باو بی بار کرد و غار کند ارد و بعد از آن
تا از آب مطلق رسید طهارت یافت باز با بند آب مطلق شد
و باو بیلات مشک که هست یا یک که آب شکوک عمل نکند از برای یکدیگر
فیه که آن آب شکوک پاک است و بود بیافتن آب مطلق طارعه شاه
روایه و اگر همان قیاس که پاک کنند بنویس نیم باو بی باطل شد و
بسیار کند و غار کند ارد و اگر آب شکوک و بنیدیم و خاک است پاک
و اگر در میان آنکه و شامعی باینکه شکوک عمل کند و اگر در میان
و بعد از آنکه در میان آنکه و شامعی باینکه شکوک عمل کند و اگر در میان
و بعد از آنکه در میان آنکه و شامعی باینکه شکوک عمل کند و اگر در میان

در این باب

و اگر دوست یا ندیمی بود از عهد بیرون آید و اگر دوست
 و از جانب رسیده است اندک اندک بر او یافت می باید و اگر
 بخواهد از عهد حمایت بیرون آید بگوید مالک و شانی از عهد
 بیرون آید اگر چنانچه است با وی عهد آن است که هرگز از او بیرون
 نمی آید بدان طاعت ساز و عزم کند از برای مانی جانب بگوید و
 از خراج کردن قایم نموده و عازم کند از عهد چون رسیدن با آن
 طاعت ساز و در آن زمان که هرگاه بطریق فاک نماز اندام و عهد
 با هم بکار کردن و انبوه الی در عهد که تیم وی از جانب است و چهار نام
 می شناسد وی از عهد است پس طاعت تیمش قویتر آمد و طاعت
 می بود اگر این است عهدانی بود در خود و مال و اعطای وی می
 می شد عهد بگوید بگوید از عهد حمایت بیرون آید بگوید
 از عهد حمایت بیرون آید اگر دوستی با وی می
 است عهد بگوید بگوید از عهد حمایت بیرون آید بگوید

در این باب
 در این باب
 در این باب

در این باب
 در این باب
 در این باب

تصعد تباد شود و بقول آنم بخدا ابو یوسف را بود که متوفی نماز
میکنید و در این وقت رسید تبادت بیاختیم گرفتار بجای
طهاره ساعت و سه غازی را کند و ابو داما که نیم کرد و بارگشت در
راه آب یافت عباس است که غازی را به خود داشتی قول محمد است و
استخوان است که طهاره ساز و دو بنگار بود و ابو یوسف
و ابو یوسف است اگر جای نماز که در آن آب یافت با اتفاق غازی را
شروع کردیم با در میان نماز دست رسید تا که صاحبان بکنند اگر روی
کرد و غازی را به خود و اگر بپشت یا روی و چون آنست که غسل
بس آنکه طهاره ساعت باقی دین برکت نیم کرد و در برای بابی
و نماز شروع کرد و درین نماز فقهی چند یاد یافت چند از پیش
تو ابو یوسف آن منتهای باطلی تو را بقول ابو یوسف و محمد را
بگویند که در این وقت رسید تبادت بیاختیم گرفتار بجای
طهاره ساعت و سه غازی را کند و ابو داما که نیم کرد و بارگشت در
راه آب یافت عباس است که غازی را به خود داشتی قول محمد است و
استخوان است که طهاره ساز و دو بنگار بود و ابو یوسف
و ابو یوسف است اگر جای نماز که در آن آب یافت با اتفاق غازی را
شروع کردیم با در میان نماز دست رسید تا که صاحبان بکنند اگر روی
کرد و غازی را به خود و اگر بپشت یا روی و چون آنست که غسل
بس آنکه طهاره ساعت باقی دین برکت نیم کرد و در برای بابی
و نماز شروع کرد و درین نماز فقهی چند یاد یافت چند از پیش
تو ابو یوسف آن منتهای باطلی تو را بقول ابو یوسف و محمد را

[illegible]

و چون کسی در این راه رود و اگر چنانچه است و یک روز در میان از
 از بعضی پاک خدایان این نزار چنانچه است که یکی را بس است
 است که اگر چنانچه است در این حق بود اتفاق می افتد
 کند اگر چنانچه است در این حق نبود و بعضی گفته اند که چنانچه است
 بغیر پاک جهان آخره فرستند که بر این غسل آخرین است اما خواجگان
 خیر گفته است که غسل است و چنانچه است و غسل است و بقیه بدان
 آتیا بیکه غسل آرد و چنانچه است و انعم و ممد و نازم کند و مودمان
 کند و زن بوی افتد کند و برست ناز کند و در یک روز غسل کند اگر این حق است
 که از این نوبی اولی بود که غسل آرد و زمین بیدار شود و مشک شود پاک شود
 بقول شافعی بدان زمین ناز رود و بود نه تیمم این الکاس خنی
 روایت میکند که هم ناز رود و بود هم تیمم اما ظاهر روایت اینست که
 تیمم روایت شود اشکالی اند که ناز و است تیمم روانی آید از این اشکال
 می گویند و چنانچه است از این است که آنکه غایب نبوده است
 حای نبود و چون بگوید بیکشود و در این راه است که اگر چنانچه است
 بنفاس است و چنانچه است و چنانچه است که در این راه است که اگر چنانچه است
 منع مکنید و چنانچه است که در این راه است که اگر چنانچه است

و چون کسی در این راه رود و اگر چنانچه است و یک روز در میان از
 از بعضی پاک خدایان این نزار چنانچه است که یکی را بس است

و چنانچه است از این نزار و است که اگر
 چنانچه است از این نزار و است که اگر
 چنانچه است از این نزار و است که اگر

در روز اول راهی گشتی از روی هر اشکول گشتی بزرگید و در
 شهر نرسیدند آن علم را بیایید لفظ الحاقین و العا
 لفتین که اکثر کتب المشیخه و جبرایسون و برامش نگردیدین و دلیل
 است که اگر اسرای را منع کردی وی شروع کرده بود در باطن
 وی نفوذ افروزی دیگران که اعرای نو عهد بود با نسی پند خود باز
 فی و دیگران را بی بیان اتمام ماکر زین نجس شود و اندک نشین
 پاک شود دلیل بر آنکه رسول فرمود تا شک آب آوردند از زمین را
 بسیار بنهند و بجای بود که زمین بلند بود اگر نه بنی که بود با که سده
 بسیار و میمانند تا فرو و پیروز و باز آب میزنند تا رسوم یک
 در این زمان فرود آمدن زمین نرم در یک آب و آب است شربت پاک
 است و بسیار است و اگر زمین است شربت هموار آب در غنچه در آن
 که در این زمین و در نوید فرود آمدن نخل می باشد و اگر زمین
 که در این زمین و در نوید فرود آمدن نخل می باشد و اگر زمین
 که در این زمین و در نوید فرود آمدن نخل می باشد و اگر زمین
 که در این زمین و در نوید فرود آمدن نخل می باشد و اگر زمین

در روز اول راهی گشتی از روی هر اشکول گشتی بزرگید و در
 شهر نرسیدند آن علم را بیایید لفظ الحاقین و العا
 لفتین که اکثر کتب المشیخه و جبرایسون و برامش نگردیدین و دلیل
 است که اگر اسرای را منع کردی وی شروع کرده بود در باطن
 وی نفوذ افروزی دیگران که اعرای نو عهد بود با نسی پند خود باز
 فی و دیگران را بی بیان اتمام ماکر زین نجس شود و اندک نشین
 پاک شود دلیل بر آنکه رسول فرمود تا شک آب آوردند از زمین را
 بسیار بنهند و بجای بود که زمین بلند بود اگر نه بنی که بود با که سده
 بسیار و میمانند تا فرو و پیروز و باز آب میزنند تا رسوم یک
 در این زمان فرود آمدن زمین نرم در یک آب و آب است شربت پاک
 است و بسیار است و اگر زمین است شربت هموار آب در غنچه در آن
 که در این زمین و در نوید فرود آمدن نخل می باشد و اگر زمین
 که در این زمین و در نوید فرود آمدن نخل می باشد و اگر زمین
 که در این زمین و در نوید فرود آمدن نخل می باشد و اگر زمین

گفته اند که صاحب این یکبار آمد و بعضی گفته اند او صاحب این است
و اگر چندتا سبک را بگویند باید که گفتن فرزند و برادر
از هر دو فرزند و برادر بزرگتر است

هم باقیه و هم بخیر هم با جمیع است است است
پسین للعلایق و العار کون و المشرق و المجمع و این احد
حق تا بگویند اما قبایس اینست که زمین هر چه بجا گذشت و این
اما مسجدی در بیک درین نص در آینه ماجر است
جغولت بی الارض مسجد و علم اینها آذین است
بهممت و صلیت و جمیع است است است که بگویند
کامل منکر شده است و شود و هر که منکر شود کافر شود و اگر بگوید

سکندر که در دوی نجات است نماز و الهودا با کرامت
بر این علم در این است

و که تمام است هم غیر از این هم و غیر از این

[illegible]

[Illegible handwritten signature]

نیت کردن سوره ریس بی باک فضا کنند و بگویند که
اگر بگویم که با وجوده بلند بوده است بگویم بگویم بگویم
نبا خود از او خشنود و آب است که ناز و از او بیاورد
بی محسوس می آید و لوک می گویم که در می است ناز نبا شود و آب بیاورد
که بفرود آید و این روایت است که اگر نیت نهد بود نیت ناز و از او
در می است و نیت ناز نبا شود و اسد بن محمد ابو حنیفه روایت است
که نیت ناز نبا شود و نیت ناز نبا شود و نیت ناز نبا شود
و بگوید و نیت ناز نبا شود و نیت ناز نبا شود و نیت ناز نبا شود
اعتبار دارد که برای رسیدن به اگر زمین از بول بر آید نیت ناز نبا
کوشش و بر خوردن رویت و با نفاق ناز و از او بیاورد و نیت ناز نبا
و نیت ناز نبا شود و نیت ناز نبا شود و نیت ناز نبا شود
بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم
میباشد یا نیت ناز نبا شود و نیت ناز نبا شود و نیت ناز نبا شود

و نیت ناز نبا

در این شهر که می بینی ای پادشاهان چه در نمی آید که بفرستند اینان گفتند

چون او را بفرستند که از هم نماند این و نیز خوانند ^{مشتاق خلق منم}

و چنانکه در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

در میان خود بگویم و نامه آخری بر وایسته است که در

سه ساعت و اگر در کلین نماز کنید از باقی آن که است بود در می گذرس
 نماز اول کلین بود در آنجا نماز کنید از باقی آن که است بود در می گذرس
 دن که است بود در آنجا نماز کنید از باقی آن که است بود در می گذرس
 اگر بر دل آید وقت و جای وقت و نماز کنید از باقی آن که است بود در می گذرس
 از جهت عیب جفتان از حدیث کردی و بگریه در آمدی یا بخار یا
 نماز کردی یا اگر در ساق راه گریه نماز کردی و در می گذرس
 بگریه گریه کردی و در بگریه گریه کردی و در می گذرس
 بگریه گریه کردی و در بگریه گریه کردی و در می گذرس
 در جبهه و صورت بود و در آنجا نماز کردی و در می گذرس
 نماز کردی و در آنجا نماز کردی و در می گذرس
 نماز کردی و در آنجا نماز کردی و در می گذرس
 نماز کردی و در آنجا نماز کردی و در می گذرس
 نماز کردی و در آنجا نماز کردی و در می گذرس

اگر بستاند نیز از تو ایستد
باید بر تو دل زار و دلجو
مخلوق و مردود!

[illegible]

باک شود و اگر درست می آید پنج زمین باک می شود و تا ظاهر شود
نورق نیز کیف باک باک می شود بلکه که باک باک آب می آید
نمایک شود و اگر در زمین بلیه که برای بلند کند که را بر روی
بردی غار کند از رو بود اگر بگوینی بیک روی باکت و بیک روی بلند بر روی
غار می کند در رو بود باکی در قواید جوجه اما با بگوینی شش
رو بود که ظاهر و است اینست که در اسودد کاین را دولتی دو
و آن سو بهر چه که می منت می شود پس بر آن پوست غار را می بود
نمایک آردن است که هر چه را دولتی دو شود اگر بیک روی که بود بیک روی
بر روی باکت رکذاری رو بود و صورت دی بگوینی بهیچان نشسته و
پایه استمال لغت که رو بود قیاس کند هر چه را دولتی دو شود
نمایک باکت کوه است که است دو کبی دو شود و آن
دی بگوینی می شود پس درین وقت که در
باکت بیک روی بلند است که در بر زمین می آید و بر روی

نمایک را دولتی

روا بود و بقول ابو یوسف روا بود اما بعضی گفته اند

که خلاف در جامه نکرده اند و اگر جامه نکرده کرده بود و نبود

حکم بی اثر تا بعضی گفته اند که اختلاف در حق حاکم نکرده اند و اگر حاکم

نکرده بود بافاق روا بود که حکم دو جامه دارد و اگر جامه بیش از دو

و بی حکم نکرده است کم در بی و بی و بی و دیگر هر یک بر روی کار

در بر ایلی ظاهر است روا بود و اما حاکم نکرده است و اگر

در نور ابو یوسف روا نیست که روا بود و بعضی گفته اند حکم بی اثر

در بر بگردی بخاست نکرده از در می رسیده است و کم در بی و بی و دیگر هر یک

نکرده بر روی که کم در بی است نماز که در بقول محمد روا بود و ابو یوسف

روا بود و بافاق باوی نماز روا بود و اگر نهایی است ابره است

و در غرضه و بقید بر ایلی بافاق نماز روا بود و بعضی گفته اند

در غرضه و بقید بر ایلی بافاق نماز روا بود و بعضی گفته اند

در غرضه و بقید بر ایلی بافاق نماز روا بود و بعضی گفته اند

روا بودایی نمی خواند امام زاهد فخر اعانت که بود هیچ امام

یعنی گفته است که روا بود است سید که بر یکجائی نازت

کردند خلیفه نازش بنی و دیگر و نماز شام اما بعد از نماز شام بدین

سهند زیاده از درونی فاس نیست که بر آنتم گفتند ماوی قوم نازند که در

روزی نماز خلف ایوب است بهایم رستم گفت است که امام نماز دیگر و شام قوم

خوش باز که ارد در مسجد بروی یو یا مصلی نیکند که نیست بود در قری

روز است اگر بر یو یا مصلی بدین و نمازند بنویکرده بود و شام

ما و انهم مکرده است و گفته اند که طریقی متدعان است سیده بر خاک آورده

فانصت لربود الصلوات علی ما یلینہ لارحمہ

ما و انهم مکرده است و گفته اند که طریقی متدعان است سیده بر خاک آورده

طریقی متدعان است سیده بر خاک آورده

طریقی متدعان است سیده بر خاک آورده

طریقی متدعان است سیده بر خاک آورده

طریقی متدعان است سیده بر خاک آورده

طریقی متدعان است سیده بر خاک آورده

طریقی متدعان است سیده بر خاک آورده

یعنی هر امامی که در این
امام فخر اعانت که بود هیچ امام
که بر یکجائی نازت
اما بعد از نماز شام بدین
سهند زیاده از درونی فاس نیست
روزی نماز خلف ایوب است
خوش باز که ارد در مسجد
روز است اگر بر یو یا مصلی
ما و انهم مکرده است
فانصت لربود الصلوات
ما و انهم مکرده است
طریقی متدعان است
طریقی متدعان است
طریقی متدعان است
طریقی متدعان است

یعنی نقیب بن بزرگان اند

آورده زلف را

به صورت کشیده که در جل درین صورتها و آردن عاقله نو نه بخواهند و نه
 پسندان بشمار با صورتان بد و نه بریند و بعضی از بزرگان دین چنین کنند
 و نه نماز گذاردن و گاه بیست و دو خواجه امام فخر حدیث را بخوانند و آردن
 میباشد و درت با سید عالم که در هر که آرد که در کاردان عرس بود در آن
 که در آن است بود و در سید خاتمه نماز گذاردن که اینست بود و گویان
 نماز گذاردن که اینست بود و آن فعل بود و آنست که فشان کور نموده و بکشد
 بودند و نماز گذاردن در هر که آرد عام نماز که اینست بود چون گذشتن از هر
 بود و از هر آنکه بکشد یا کند نماز که اینست بود و اگر آرد
 یک دمی در راه که آرد او نیز بود اگر چه بیهوشان را نیز کشی است و در یک
 بود و آنکه باید که هیچ ضریبی نباشد که عید است میار که در وی بیش از امام عظیم الوصف
 بخش کرده بود و بر اجازة فتوی شده بود عیفته و در گفته ای سیر چون بگرد
 رویا است که می بیند و بیانی بیانی است و طایفه بود و نماز گذاردن
 که عید است که عید است و عید است و عید است و عید است و عید است و عید است

درین روز که عید است و عید است
 و عید است و عید است و عید است
 و عید است و عید است و عید است

عید است

مردمان بی رجا و خداوند ملک نشکند که هر که این گفته را بخورد و در پیش

بنور آن مصیبت اندک عبادتها هم بقدر سال و بی نرسد و در پیش

گناه اهل نمودن گناه این حدیث رسیده کرده

بِسْمِ اللَّهِ أَكْبَرُ عِندَ النَّاسِ لَا مَغْفِرَةَ مَعَ الْأَعْرَارِ وَلَا كَفِيرَ

مَعَ الْأَشْفَقَارِ رسول فرموده است که گناه بخصت بر در کار خور و در

چون نزد خداوند و نزد یک خدا است و از یک در چون نزد

بود و در راه نوزده میانی خورد و مانند چون بر آن امر کردند و گناه

نمی بر یک در میانی بر آن عفو کردند تا خبر نمود

شروع در غنیمت یافتند و چنانچه است

وَسَيَاكُلُ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ رَجُلٌ يَنْشُرُ رُفْقًا مِمَّنْ سَبَّحُوا

وَسَيَاكُلُ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ رَجُلٌ يَنْشُرُ رُفْقًا مِمَّنْ سَبَّحُوا

وَسَيَاكُلُ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ رَجُلٌ يَنْشُرُ رُفْقًا مِمَّنْ سَبَّحُوا

وَسَيَاكُلُ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ رَجُلٌ يَنْشُرُ رُفْقًا مِمَّنْ سَبَّحُوا

وَسَيَاكُلُ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ رَجُلٌ يَنْشُرُ رُفْقًا مِمَّنْ سَبَّحُوا

وَسَيَاكُلُ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ رَجُلٌ يَنْشُرُ رُفْقًا مِمَّنْ سَبَّحُوا

وَسَيَاكُلُ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ رَجُلٌ يَنْشُرُ رُفْقًا مِمَّنْ سَبَّحُوا

[illegible]

و بعضی از غنیمت بود که گیم چون برابر چهار یکی خود تری می شد و بعضی
 نماز باز دارد از غنیمت غنیمت نماز و نماز باز دارد و بعضی نماز باز دارد
 و بعضی چهار یکی گشته شود و نماز باز دارد و بعضی نماز باز دارد و بعضی
 گشته شود و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد
 دارد و در غنیمت دور و است یکم و است است که نماز باز دارد و بعضی
 رنیت که نماز باز دارد و جواب فتوی بر قول ابو حنیفه و بعضی
 بسیار است که نماز باز دارد و است در است بسیار صوره نماز باز دارد
 که کم چهار یکی از غنیمت گشته شود و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد
 و بعضی که نماز باز دارد و است بسیار است و نماز باز دارد و نماز باز دارد
 که نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد
 بود اما اگر کسی نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد
 نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد
 و بعضی که نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد

و بعضی که نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد

و بعضی که نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد

و بعضی که نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد و نماز باز دارد

بر روی پشته ایستاد و رسول خود را آن صورتی میباید
و مثل آنست یا رسول الله در آن در و بر قدمها نهد و نمی دانست
نیز بن بصره اندر آمد گفت یا رسول الله در خانه که میروند
من و پنج پسر من در آنجا و میباشند و میباشند اما من زهد نمی کنم که فرشته
درخت در میان آنها فرزند سداب خالی نمود و میباشند اما من اجل سرش
مست است که گریه میباید بود که این صورتی بود و او را بر صفت خانه
و درختش نماز کند زنده بود که ده سال کرد و بر قدمها نهد و نمی دانست
گریه نمود و میباشند بیکر خواهر زاده گفت سداب که چون صورتی خواهر
گریه است و در صورتی که صفت میباید گریه است بود صورتی بود که اگر خدای
ش روی اندر آمد و صورتی در آن اما که صورتی در آن گریه است
هنگامی که سداب تن بود و در آن بود اما که یکی در آن سداب یکی ختم
بود و در آن یکی که میباشند اما که در آن سداب یکی در آن سداب
بود و در آن یکی که میباشند اما که در آن سداب یکی در آن سداب

از این سخن گفتند که اگر صوته ریزه بود کرامت نبود و بر انگشتری دانایان بجز
مهر و ریشتر نبود و بر انگشتری انیس بن مالک نبود و این معلوم است که صوته
ریزه مکرده نبود و بر صوته ریزه بود کرامت نبود چون انگشتری بر دست ایشان
که پیش از این است که بر انگشتری ابوهریره و بر انگشتری انس و صوته ریزه بود
چون انگشتری کی چون ریزه بود و بر انگشتری دانایان بجز سه صوته بود یکی صوته ششم
و یکی صوته آه و یکی صوته طفل پس در ششم که بر صوته ریزه بود کرامت نبود و در
بجز حد خویش را فتنه کرده که وی در میان ریزه بود و در حد خود بود و در
رزدن یاد داشت بهو باید همان خدا است و شمر مدینه و دودنکی میکرد و شمر آرمه شمر
خدا است و کسانانی میکرد آنها را فتنه خویش کرده بود تا فضل خدای عزوجل
در وجودش و حال خویش را فراموش نکند اما طاهر است و زشت که آن را
بندار اسلام بوده است اما اکنون کرامت بد و رسول فرموده است این
سوره اعراس **بسم الله الرحمن الرحیم** که صوته ریزه بود
بسیار بوده است که این جمله اینست که عز و هیبت است اما و صد و نود و نود

الحمد لله رب العالمین

همه بیک از عوره کشاد و بنفوذ وای نماز بارز و لید در شافعی گفته است
که ناف عورت است از برای پاک نگه بوی با عورت و مانند عوره است و به قول
علما در حدیث آمده می عده بر منکم است بدلیل بر آنکه رسول علیه الصلوة
و السلام بناف حسن بن علی علیه السلام و اگر ناف عوره بودی رسول بر آن ناف قد
نموده پس و نشی که ناف در عوره نیست زانو بعل شافعی عورت نیست که زانو
پس نباید است ناف عورت نیست با علما گفته اند که عوره است از برای
پاک نگه بوی و زانو عورت است و رسول خبر قد را گفت عطر را نشیند فاما
کافی از کعبه است و است و بکن واجب العمل است زانو بعل شافعی عورت
بنا بر این است که ناف عورت است و عوره است ظاهر و است و تابع
عورت است تا از این چیزی مای کشاد و بنفوذ وای نماز بارز و لید در شافعی
که ناف عورت است از برای پاک نگه بوی با عورت و مانند عوره است و به قول
علما در حدیث آمده می عده بر منکم است بدلیل بر آنکه رسول علیه الصلوة
و السلام بناف حسن بن علی علیه السلام و اگر ناف عوره بودی رسول بر آن ناف قد
نموده پس و نشی که ناف در عوره نیست زانو بعل شافعی عورت نیست که زانو
پس نباید است ناف عورت نیست با علما گفته اند که عوره است از برای
پاک نگه بوی و زانو عورت است و رسول خبر قد را گفت عطر را نشیند فاما
کافی از کعبه است و است و بکن واجب العمل است زانو بعل شافعی عورت
بنا بر این است که ناف عورت است و عوره است ظاهر و است و تابع
عورت است تا از این چیزی مای کشاد و بنفوذ وای نماز بارز و لید در شافعی
که ناف عورت است از برای پاک نگه بوی با عورت و مانند عوره است و به قول
علما در حدیث آمده می عده بر منکم است بدلیل بر آنکه رسول علیه الصلوة
و السلام بناف حسن بن علی علیه السلام و اگر ناف عوره بودی رسول بر آن ناف قد
نموده پس و نشی که ناف در عوره نیست زانو بعل شافعی عورت نیست که زانو

تمامش بانفاق رو بود و نوی زداید و حق نامحرم غور نیست بانفاق
در حق مانده و حرام غور نیست یا بی حواصه امام و نه غیر سکوید که غور نیست
در حق مانده و حرام غور نیست یا بی حواصه امام و نه غیر سکوید که غور نیست
و اگر کسی بگوید که عوزه است تا نگذارد خود از وی چه بجا
نماند و بی مانده باز دارد بستان بنفسش عوده است یا تیغ سید اگر حقیقت
است تیغ سید است اگر او بر آنست غور نیست علیده مراجع است
میر سید عوده باز که از دما اگر بسال رسیده شود در میان مانده و پیش بجا شود
و کثیر گاه استی است که سر بریده باز گذارد که سر المونین هر کثیر گاه
پیش دید که سر بریده باز یک گذاردند فرمود سر بریده باز گذارد
خود را بماند از دادن بکنند منع کرد پس از این که سر بریده
گذاردن کثیر گاه استی است اگر کثیر گاه برادر میان مانده و حواصه
نماند و اگر کم از کثیر است سر مانده بماند بانفاق مانده و نوی زداید
و اگر کسی بگوید که عوزه است تا نگذارد خود از وی چه بجا
نماند و بی مانده باز دارد بستان بنفسش عوده است یا تیغ سید اگر حقیقت
است تیغ سید است اگر او بر آنست غور نیست علیده مراجع است
میر سید عوده باز که از دما اگر بسال رسیده شود در میان مانده و پیش بجا شود
و کثیر گاه استی است که سر بریده باز گذارد که سر المونین هر کثیر گاه
پیش دید که سر بریده باز یک گذاردند فرمود سر بریده باز گذارد
خود را بماند از دادن بکنند منع کرد پس از این که سر بریده
گذاردن کثیر گاه استی است اگر کثیر گاه برادر میان مانده و حواصه
نماند و اگر کم از کثیر است سر مانده بماند بانفاق مانده و نوی زداید

در بیضه و غیره نایه نفوذ اگر کز یک شکر یکمی و نیمه از او که در در میان
 نماز بنویسند بیضه سر برهنه نماز کنند و بر زبان او بگویند **محرر** و سر برهنه
 نماز کنند و اگر کوفی سر برهنه نماز نکند و بیست و یک بار از او بگوید
نحوه از او که در ده است آن نایه و باز کند در زبان بعضی گفته اند هر یک گشتی
 نماز است آن نماز باز کند و در هر صریحه ازین است یا نکند و در ظاهر
 رواست که از وقت زنی تا زمانی معلوم نیست بیست و یک بار
 که از ده بیضه بردن آید در میان آنست که **لربت** از خدا

قُلْ الْكَافِرِينَ لَا يَرْجُوا رَحْمَةً مِنِّي وَلَا يَسْتَغْفِرُونَ
 قُلْ هَؤُلَاءِ أَرْسَلَ اللَّهُ خَيْرُهُمْ إِلَيَّ وَهُمْ يَكْفُرُونَ
 قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ
 قُلْ هَؤُلَاءِ أَرْسَلَ اللَّهُ خَيْرُهُمْ إِلَيَّ وَهُمْ يَكْفُرُونَ
 قُلْ هَؤُلَاءِ أَرْسَلَ اللَّهُ خَيْرُهُمْ إِلَيَّ وَهُمْ يَكْفُرُونَ
 قُلْ هَؤُلَاءِ أَرْسَلَ اللَّهُ خَيْرُهُمْ إِلَيَّ وَهُمْ يَكْفُرُونَ
 قُلْ هَؤُلَاءِ أَرْسَلَ اللَّهُ خَيْرُهُمْ إِلَيَّ وَهُمْ يَكْفُرُونَ

در آن وقت

از سر سینه و از دست بگفت و از پای تا زانو بپنداشت و چون چهل خط
شماره نمود مادر را از دختر برهنه نشاید دیدن و دختر را از مادر برهنه
دیدن و کینز کار از خط و خط را از کینز کار نشاید دیدن و از ناف تا زانو
بناحق نشاید دیدن و نبودن و فرسوی از زانو زیر سویی ناف تا ناف
و چون نشاید دیدن خادم گریه را از ناف تا زانو نشاید دیدن زانو را
از زانو و سویی را از زانو نشاید دیدن و کینز کار از زانو تا زانو
نشاید دیدن محل مخصوص را نشاید دیدن یا بی عاریت میگوید که نشاید دیدن
ظاهر و آینه نشاید و میگوید بواجب بود که هرگز نمیگوید عالم را نشاید دیدن
سید عالم مرا دیده است و ما عید بدین عمر میگوید که نشاید دیدن تا میگوید
عزت نشود و نباشد که هرگز نشود و اگر زنی بود که عذوبی و سوسه
بود محل زنی نشاید دیدن چنانکه سر سینه و دست تا زانو تا زانو
و زانو تا زانو و زانو تا زانو و زانو تا زانو و زانو تا زانو
و زانو تا زانو و زانو تا زانو و زانو تا زانو و زانو تا زانو

فصل در بیان
از سر سینه و از دست
تا زانو بپنداشت

محمد زین العابدین از سر تا پایی و دو دست تا پا و بای تا زانو و چون خطبه
 شوه نمود اگر خطبه فیه و دشت بدین که محمد بن کعبه است اگر کسی
 بنهوه نگاه کند زیکار شود و او خواهد امام محمد باقر را زیارت کرد و آیه است که
 اگر کسی کمال است و شک ندارد دیدن ظاهر و باطن است که است بدین
 از آن که گاه نه بدین بفرمود امیر المومنین علیه السلام عباس علی خاتم و کل
 شایه دیدن زیارت نامه در خانه بیرون آمدن بانی عاقله میگردد اگر کسی میدارد که
 مصالح دینی و دنیوی است میدارد و بر سر بیرون آید و اگر کسی بگوید که
 این است میدارد و بر سر بیرون آید و علم حاجت است بیرون آید و بر سر
 این جمله واقع شد که مومن علم شایه بیرون آمدن بانی فتوی بنشیند و نزدیک
 از خود آید به صدقه فرستاده و بی جواب گفت اگر کسی بگوید که در خانه
 بیرون آید بانی را در دشت که بیرون آید به شرط آنکه در خلعتی در بیرون
 بیرون آید که در بیرون آید به شرط آنکه در خلعتی در بیرون
 بیرون آید که در بیرون آید به شرط آنکه در خلعتی در بیرون

نقل و نوی امرای
 بنویسند و نقل
 از آنکه در بیرون

شریعت

لیل و لیل نیست
 و لیل و لیل نیست
 صحاح امیر اجماع
 قدس سره

که بیرون آمدن عذبه سود گفته که اگر زن برین صفت بیرون رود بانی
 نبود که جادو و موز و وی بکاه کردن شاید بر نفیست با عذبه فرمود اگر لفظ
 نبوت شنید و اگر لفظ نهوه شنید و آتش هم برین اعاصی گفت بکاری که
 احقر آن نوبه لازم آید من هم از ابتدای آن کار نکندم باز آن نامحرم شن
 نرم گرم است بکردن در حدیث آمده است هر که باری نامحرم بین نرم گرم
 گوید و با بلی و دوزخ است که یوسف خدا بر ایشان باران فرود آورد و هر که نزد دوزخ
 ناکرده بود و در آتش میم دوزخ بود صفت آن عجم آن بود که بوی بوی
 گوشت و پوست از وی فرود میزد و چون بخورد و در هر چه در هر عضو باطل
 بود بظاهر آید و هر که زن نامحرم را باید نهوه و در اقباض است و نهوه
 از آنکه دوزخ در دست وی بماند و صفت آن آتش است که اگر در
 در آتش بگویم هر وی زمین نهند بر آب نوزد در حدیث دیگر آمده
 است که اگر در آن در زنان بماند آتش بر زمین نهند و در
 ملون اطرد که در آتش بماند و در آتش بماند و در آتش بماند

که اگر در آتش بماند

[illegible]

اینستار عجب گفت که منی را که در کف دستم می‌بینم و در کف دست تو هم می‌بینم
 بر گردن گیرند و از خانه بیرون آید و بخانه چهار گویا بدو زن روزی نگاه کن زن
 و یک آمده است همزنی که بدستوری شود در خانه بیرون آید و بیرون دولت خراشیده
 تا الگاه ما در خانه در آمد و اگر می‌شود بیرون آمده باشد و بیرون می‌شود و بیرون
 حد است با شند هر دو تا الگاه ما در خانه و در این زمانه شایع گفته است که اگر مردی
 از طرف شند اندر آید و جلوه شند را به تنه بکند و لطف بیرون رود و درین آدمیان
 چندانی نقصان پیدا نماید که زن از رسته از شند اندر آید و لطف دیگر بیرون رود
 از برای امنی را که آن کس که در وقت رونق است و کثرت محارم
 که خوش و بی‌سیر و زشت است که توبه کند که در او نه عرض ویرانست و
 آن زن از است که از طرف شند اندر آید و لطف دیگر بیرون رود و بیرون رود و
 هر که بیرون رود و در آن کس که بیرون رود و در آن نقصان درین بنده
 از آن شود و از آن کس که بیرون رود و در آن نقصان درین بنده
 که از بیرون بیرون آید و بیرون رود و در آن نقصان درین بنده
 که از بیرون بیرون آید و بیرون رود و در آن نقصان درین بنده

شند و بیرون
 بیرون و بیرون

بیرون و بیرون

استادی خوان نیاید شنبه اکنون پر بر کنیز نا اگر کسی دیگر کرده شود که محرم ری
 باشد دیگر دفعی که حاجتی بکند شاید بدین اگر چند خطر شهوت شود دیگر دفعی غیر
 خواب و استی شاید که سزاوار چند خطر شهوت شود دیگر دفعی که بزرگ مزاج باشد
 چون و اگر چند خطر شهوت باشد و از خواب بیدار شود و در وقت است که بزرگ
 شد بدو بدن ظاهر رویت نشاید بود و برزق بکند اجماع است که مسلم است
 لفظی و اگر ایشان مسلم گویند علیک و حبیب بدو است بسیار آورده
 اگر کسی یکی را اطلاع جری مسلم کند علیک و حبیب بدو اگر کتبه سری مسلم
 در هر دور خطر شهوت بود علیک و حبیب بدو دلیل بر آنکه کتبه سری بر رسول
 مسلم گفت بوا و اس مسلم بدو با گفت و نواضع از پس صحابه و اول
 و حبیب که رسول الله ابی سده پیر چه کس بود گفت که کتبه سری بر عثمان حبیب
 در خبر نیست مگر بدان آن حسن عهد را بجا آوردیم **حسن و العبد حسن**
 و اگر کسی که در وقت در کتبه سری کتبه پیر نهاد و اگر کسی
 کتبه سری کتبه پیر نهاد بود بر رسول افترا کرد و دلیل بر آنکه

نور

از غیر آوردن یا هر دو دست بجهت میگردند و هر دو دست بر روی ایشان
می نهاده و جهت میگرد و چون از جهت زبان رسیدند خود را با کتیب آوردند
و رسول دست بر آن کتیب اندازد و گفت از شما که دست بر کتیب
کتیب اندازند بپایان شد که دست بر دست من نهاده شد چون رسول باطلان
نبوده و از هر طرف دست بر زبان بکای نهاده و بار از طرفی او بی بود که نهیم
مگر از او بر اندام نهانی جراحت شد جراحت را عقد حاجت گیر که بنده تمام
بجهت کند و اگر جراحت است اگر تصور عقد دارد و در باید که هر عقد خود کرد
اگر تصور عقد خود جدا بکنیم و روح را چهار زن بود و با جریهر را تنوی بود باید که
تنی مجروح را تعلیم کنند و بی محالیت کند اگر تعلیم کرد و بی محالیت ننویسند کرد
بگویند قدر حاجت بشنید که بنده و محالیت کند اگر زنی را بر اندام نهانی
جراحت است از او را شاید که در محالیت کند و اگر جراحت است که عقد دارد

عقد

مجموعه از عقدهای که در هر دو دست میگردند و هر دو دست بر روی ایشان
می نهاده و جهت میگرد و چون از جهت زبان رسیدند خود را با کتیب آوردند
و رسول دست بر آن کتیب اندازد و گفت از شما که دست بر کتیب
کتیب اندازند بپایان شد که دست بر دست من نهاده شد چون رسول باطلان
نبوده و از هر طرف دست بر زبان بکای نهاده و بار از طرفی او بی بود که نهیم
مگر از او بر اندام نهانی جراحت شد جراحت را عقد حاجت گیر که بنده تمام
بجهت کند و اگر جراحت است اگر تصور عقد دارد و در باید که هر عقد خود کرد
اگر تصور عقد خود جدا بکنیم و روح را چهار زن بود و با جریهر را تنوی بود باید که
تنی مجروح را تعلیم کنند و بی محالیت کند اگر تعلیم کرد و بی محالیت ننویسند کرد
بگویند قدر حاجت بشنید که بنده و محالیت کند اگر زنی را بر اندام نهانی
جراحت است از او را شاید که در محالیت کند و اگر جراحت است که عقد دارد

بنده آورد

شاید که بعد از هر آنچه حاجت پیدا کردی از آنکه حاجت آید موی شعور
لقد ما جوت بهای یکم بنده و بر آغشته کند اشکال آید که خشنه کردن است
و ترجمه و توفیق است و اینست که خشنه کردن است و نمیکند بخار
استم است اگر نویسمانی را خشنه میکند شاید که بعد از حاجت شاید و
سنت است بجا آرد که شمار مسلم است نرسیده و خشنه کردن نمیدان باید خشنه
شاید کردن از دو جنبه سوال کردند گفت که اگر در بی دیگر از وی سوال کردند
گفت که اگر در بی باقی در بی سایل باید دیگر جای وی گفته شود و آن در حق
بود و بیع سوال کردند گفت چون بیعت سالانه و وقت خشنه روز آید و
در بی بیعت سوال کردند که فرزند آن فرزند آن بیعت سالانه نمود
بیعت میکند بیعت و دیگر آن را با بیعتی از آن حاجت آید هم گفته
بیعت سالانه شود و وقت خشنه کردن وی شود و آنرا بیعت سالانه نمود
بیعت سالانه بیعت سالانه بیعت سالانه بیعت سالانه بیعت سالانه
بیعت سالانه بیعت سالانه بیعت سالانه بیعت سالانه بیعت سالانه

محو شده ای که بجان ناکنده در ایامه پیش پدید آید و در دو یا سه بار
 حجت بدعا اگر چه در وجهی است باید دید که بکمال را بگوید زان برود
 شاید اگر بگوید بی بدست بداما و خضر انرا بگوید و انرا نشاید
 بچرخان اگر بار بار بخواند حجت است که انعامت است که بدعش بقول او
 از برای آنکه تا قوه کشنی برده شود و بقول شافعی تا قوه تنه برده شود
 و بقول سلفی که نام این است گفته که در پیش هر روزی که تو عمل را بپایان دادی
 و نیک است که در آن دار و دایره است بانی را اعم است که شاید خوردن که
 حواصی را بگوید گفته است که بول موصی است که در دست که پس معلوم است
 که دار و دایره است بی عقیده و بخانی را جماعت است که شاید اگر بخشد و نشاند
 دفع گفته اند که شباس قول عهد بر سله رصاع حد لازم نودون معجم
 است که حد لازم نودون در هر روز در دایره باشد در قنای بی هر قدر که در دست
 است که حد لازم نودون گفته اند که اگر از خون بی بیانی فایده نمونند
 در دست که حد لازم نودون است که در دست که حد لازم نودون است که در دست

موصی و دیگر بگوید
 انرا و در هر روز
 و در هر روز
 و در هر روز

در هر روز

در هر روز
 و در هر روز
 و در هر روز

در هر روز
 و در هر روز
 و در هر روز

[illegible]

وزیر امور خارجه
 وزارت امور خارجه
 تهران

دینار و درویش

دی جواب رسول باز گفت یا خمار چگونه بکنی شی یا رسول الله عظیم
بر کشتنم نگذارشند تا کفتم که گفت درون زانوی خود را بگشاید و بانی
گفت مولای منم گفت بیهوشی کردی باز دیگر بچین آفت بر زبان گویی تا
بخت یابی یا بی باکی ناز و ابودیابی اگر جامه بود که سر سوت
بجای آید و ابودا اگر سرعوره حاصل نیاید روان شود اگر سرعوره
بجای آید و ابودا اگر است بودیابی آورده اند که ثوبان از رسول
سوال کرد که یا بی جامه ناز و ابودیابی گفت یا ثوبان که باید از شما بود
از بعد از عمر سوال کردند که بی جامه ناز و ابودا بی جامه گفت شما بی جامی
بی جامه در بازار روید و گفتند یا بی جامه که قدر غار بیخس ترا از رفتن بازار
در آنجا رسول فرمود در حق درویشان صحابه بود آنچه عبد الله عمر گفتند
که این تو ثوبان صحابه بودی ای عظیم اجابت اما در صلوة نماز چه میباید
از عظیم روایت است که ما داشتند جامه بفرستیم بی جامه ناز و ابودا
خود را بپوشیدند و گفتند که ما را از این جامه بپوشانید و بفرستید

اگر چه به زبانیک است فخرنا گذارده و ابو و حاکم سید عید باشد غار باشد
 باز گذارده معلوم شد که جام بید بود است که کس باجمه پاک را فخر نماند
 اگر جام عزیز و نیک بود و با جامه غار گذارده دنیا معلوم شد که این جام بید
 بود و دستبرگامنگ با جامه گذارده و دستبرگامنگ باز گذارده و اگر در دنیا ویر
 معلوم شد با فخره معلوم شد و طوایف امام زاید فخر کوه است که نور یاز گذار
 رنجان
 نبود و من و مقرب به غارن بیا کوی عمل کرده است به قوی یختن اما
 شیخ الاسلام بران گفته است که مقرب به غارن بود و لیکن از
 غارن فانی نبود الا برای آنکه در غار قران خوانند و نه در کوه و نه در کوه
 اگر نور باز گذارده کان بود و نور قران خوانند و نه در کوه و نه در کوه
 جام که بر روی کیم مدتی نجاست بود غارن بود و بیانی بقول علی را در غار
 و در آتشی در غار اما جامه برای نور و جماعت قوه میشود و جامه
 در غارن گذارده و اگر شریفه میشود و نه در کوه و نه در کوه
 که در غارن بود و جامه در غارن بود و جامه در غارن بود

و غلبه اندک که است و ناری است ^{وید} و بیکه دست به پایان ^{وید}
 امام زین العابدین ^{علیه السلام} میگوید که ایستاده اند ^{وید} و اسلام بران میگوید و دست بود
 تکیه بر باور خانان بدو و دست بر رفته و بر صغاری سید بر و گفته اند
 صغاری را در دست عزیز که از باغ ناز که در دست صغاریان این صغارا
 در دست گرفته اند بدو که این ناز که نازار و در باغ ناز که در دست نشود اگر
 یک س ازین صغاری بیرون رفتیم که کم که آن سلمان بود اکنون این را
 به خانه کشند تا تیر غلوه و نیزه و محقق است اگر جامه که پدید شده است
 پیاده از دم و غلبه اندک که است و قاضی است ^{وید} خری میکند و نشی بر
 و در کبر و کجاری از زبده از دینی شود از زبده و بر و ناز که در خری ^{وید}
 و بر آن غلبه اندک در در صرب بر قلو فادیند در از قلو می ^{وید}
 و در دست جزیره که در از زبده لغز مایان اهل قلو را نام نگشند تا غلبه
 اما ^{وید} و ناز که در کجاری و در باغ دست و در باغ دست ^{وید}
 و در کجاری و ناز که در کجاری از قلو بر و در زبده نام که در کجاری ^{وید}

دست

وید

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

و اگر هم به کسی که در این دنیا بود و از این دنیا برفت آنجا
مانند آن باشد و دیگر کلمات با آنجا سازگار ندارد باز تخری و بی نهایت گفت
بمان اول است بر نمانی که با آن اول گذارده است و بود و نمانی
که با آن می گذارده است تا به بود مگر که یقین شود ویر که آنجا اول
بود و است اکنون بر نمانی که با آنجا می گذارده بود و نمانی و نمانی که با
آنجا می گذارده بود و نمانی که با آنجا می گذارده بود و نمانی که با
نخست غلیظه است و هر یکی کم کثیری حاشی است غلیظه مجز بود به کلام
گذارده و نمانی چون ضرورت بود اما اگر یکی غلیظه است غلیظه مجز بود
و هر یکی غلیظه کم کثیری حاشی ظاهر شده مجز بود و نمانی که با
اول بر نمانی حاشی با آنجا می گذارده که کم کثیری حاشی است غلیظه است
و نمانی که با آنجا می گذارده بود و نمانی که با آنجا می گذارده بود
و نمانی که با آنجا می گذارده بود و نمانی که با آنجا می گذارده بود
و نمانی که با آنجا می گذارده بود و نمانی که با آنجا می گذارده بود

جاء به بلید است و یکی چهار یک آن کند و که چهار بلید است چون شریف
بعد از آن یکی کل بلید است و یکی چهار یک آن کند و یکی یک بلید است
بدره و یکی یکی کل بلید است و یکی یک در چهار یک آن کند و یکی یکی کل بلید است
که چون کند اما اولی تر است که آن کند و که که چهار یکی یک بلید است
این به جای بود که ضرورت است اما اگر ضرورت بنویسند تا است تا است
روان بود اگر ممتنع بود ضرورت است و یکی چهار است و کل بلید است اگر
سراویا خطر کرد است اتفاق است که یکی با همان طایفه نماز کند و
باقیام در کعبه خود اما اگر خطر سراو کرد است بقول محمد و زود
با کعبه نماز کند و باقیام در کعبه و سجود کند و لوطی و زود و بسف
و در وقت سحر و صبح نماز کند و با سحر یا یا یا که اما صبح و
یکی همان کند و که محمد و شافعی گفته اند تا با جمیع نماز کند و
و یکی از این چهار نماز را بعد از هر یک از این چهار نماز کند و

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد و آله الطيبين
الطاهرين
المرسلين
الاجلین

[illegible]

حسب جماعت بی پوشیدن و اینجا بی بود که تار و پود هر دو ابریشم
و اگر تار ابریشم و پود ریسمان بود مرد ابریشم حرام نبود و باوی
نار گذاردن مکروه نبود مرد را بر شیمی زار بند داشتن حرام بود و
آنکه است که هر مردی که از ابر بند ابر شیمی دارد بی توبه از دنیا بیرون
رود در خاک نهندش افعی باید در روی حمیه و بر افعی بکند و قریب
حکم ابریشم دارد بر نالین و بالشت ابریشمی بقول ابو حنیفه و ابو یوسف
ناید خفت و بقول محمد بن یحیی و اگر علم دشوار ابریشمی بود چهار انگشت
که همیشه تن بود یا اگر انگشت باز می باید یا فراتر شیخ الاسلام سران اهل
باب بر آن نمود در مسئله ها حاشه کردند اتفاق ایشان بر آن افتاد
که اگر چهار انگشت بازی باید کلاه زعفرانی و ابریشمی و شستن حرام است
و باوی نار گذاردن مکروه بود اما شیخ الاسلام در بدایه و طلاق گفته
مکروه نبود خلافی ذکر کرده است هر مردی که جامه ابریشمی در دست دارد
که از خود جدا کند اگر نکند که بر خود بپوشد و بپوشد که در مجلس عام است

و اما اگر مردی بخواهد بگوید که من طلاق فرمودم که پیش برکنر
 این چه بیعتی است که باید که آنجا بروم که من تا اگر بخواهم تا آخر عمر که به بار
 آنجا رسد از خود جدا کنم و انشائی کردن و باز پوشیدن بر زن وی به طلاق
 شود که دوام بر فعل حکم است و اگر مردی در زمان نشئه باشد گفت که اگر
 پیش ازین برکنر بدین فاشه باشد زن از وی به طلاق سبک باید که بروی تا بعد
 اگر در آن خانه بجهت آنی تا خیر کند که به بار تو انشائی بیرون آمدن و باز فاشه اندر
 شدن زن بر وی به طلاق شود که دوام بر فعل حکم است و اگر مردی بر
 سوره نسیه است بگوید که من طلاق کردم که پیش ازین برکنر بدین سوره نسیه
 شک فرود آید اگر بجهت آنی تا خیر کرده است که به بار تو انشائی که در سوره فرود آید
 و باز بر نشئی زن بر وی حرام شود که دوام بر فعل حکم است و اگر مردی در دوام زنی
 و طبع بین جنسی فرودن حرام بود
 من شرب فی اناء العقیقه
 فکما یحرم حرقی لطنه نار جهنم اما شاید در پیش برای اظهار گفت
 بر فرودن آن فرودن همان می نامند که کوه بیدار که است و بر آب آن کوه

سه شنبه
 سه شنبه در غایت
 بر پنج غایت
 و جمعه در غایت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

که قتلند از اهل بیت با جهالت بیخودن و در همان روی بفرمود
نشد بیخودن و بفرمود ابو صفیه شاید خوردن انگشتی نیم و بیور کرد
و کرک و کفن و برنج و انداختن بر دستش که کرامت بود
آورد و هست که آن علامت اهل نارس است یعنی شایع گفته اند که انگشتی
عقیق شاید دشت که رسول فرموده است فلان کلمه یعنی نه الفصح
اما شیخ الاسلام بر آن گفته که دشت بدو دشت که رسول فرموده است
بجمله با تحقیق یعنی این ضمیر را بر سر یک سوخ زنی ظاهر جواب است که
انگشتی عقیق را آن بدو که است بود اما انگشتی فقره شایع و شایع
یکم شغال و برادران شغال یکدم است روزی همان ایام خبر زد که
رسول آمد انگشتی آن در انگشت کرده رسول فرموده بانسان
از تو بوی دوزخیان می آید بیرون رفت و انگشت را بیرون کرد و
برنج خورد و است که همان رسول فرمود بانسان از تو بوی دوزخیان
می آید بیرون رفت و انگشتی آن در انگشت کرده رسول فرموده بانسان

نقص
بعضی این معنی گفته اند
و گفته اند که آن ۱۲

ما فی الزمان

بخت

یا منقح بخت باز سده آلت بختیاری گرفتی گفت یا رسول الله
پس بچه انگشتری دارم فرمود یا منقح از نقره گیر مثقالی و را از منقح
یکدم به شکست و این شیراز برای اقامت سنت را باید و نشنید با از
برای حاجت چنانکه خلیفه وفا فی را مهر حاجت آید از برای زینت ایشان
تسلیه زینت و اگر از برای اقامت سنت را امید از رنگه سوی گفته
پس بدوشتن اگر یکی انگشتری نزد یکی است نهاد این انگشتری باستمال این
هر کس شود فغان شود یا بی اگر در انگشت دیگر کرده است فغانی نشود که از
برخی زینت را کرده است و اگر در انگشت دیگر کرده است فغانی نشود که از
برخی محافظت را کرده است ایجائی بود که همین مرد بود اما اگر زینت
سودمند داشت که باشد چون مد که شود فغانی شود که ایشان را انگشتر
در انگشت و ده انگشتان زینت است و اگر انگشتری نزد یکی کرد نهاد
انگشتری در ده انگشتان را مالی که انگشتر را کرده است فغانی نشود بلکه
بر کسی بر کسی بود که اگر انگشتری را که باز دست خود درم و در ده انگشتان

و انگشتی بپای از بهار انگشتی بپای یکدم تقاضا شود آن نورم دیگر
 از گرد و کبریا ساقط شود برای آنکه آن نورم از یکدیگر امانت است و
 ضامن نشود و چون می یافت را تغییر نکرده باشد اما انگشتی بگیرم بی از
 گرد و کبریا است باید که در ابتدا انگشتی تقاضا شود آن نورم دیگر طلب
 تا از خفم انگشتی نورم بتابد اگر انگشتی نورم یکدیگر گیرد نهاده و بر آن
 گرد و کبریا دیگر بتابد که انگشتی همان دین اول گوید تا اگر ملاک شود
 که اول گرفته است انقدر که ساقط شود و اگر نورم بسته است که نورم
 حق طلب بود که خواهد شد که نورم بتابد که انگشتی را از گرد و کبریا
 انگاه آنچه نورم بتابد نورم یکدیگر گرد و کبریا بطل گرد شود اگر انگشتی
 یکی گرد و کبریا و انگشتی گفت که اگر فردا این مال من نیاید انگشتی بی خود
 گفت نورم دین بیست در دست نبود تا هرگاه که انقدر که دین بر آن بگذرد
 تواند که انگشتی خود را طلب کند باید که چنین گوید که هرگاه که این گرد و کبریا
 فردا این مال من نیاید این را فردا طلب می کنم و اگر انگشتی

ویرانگی کند و در آن آیه اگر روزی مال و برائی در دوازده نفر
 نفوذ مال خود را بکند اگر خود و دو نفر از آن رسیده خود و دو نفر
 خود و دو نفر و دو نفر با اتفاق و اگر چه نفوذ که گوی و برادر
 وی است و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر
 اگر چه بی نفوذ و دو نفر با اتفاق اگر چه بی نفوذ که گوی و برادر
 یا خیر یا اگر چه بی نفوذ و دو نفر با اتفاق اگر چه بی نفوذ که گوی و برادر
 بقول شافعی و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر
 که یک نفر بود بقصد درم و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر
 چه چیز عاید مومنان عایشه رسید گفت بازید بازید و ازین بدیدید
 و دو نفر و دو نفر که اگر ازین بیع بازیدید و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر
 چنانکه بقادر رسول گذارده و چه روزی و چه روزی و چه روزی و چه روزی
 رسول و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر
 از زید بن حارثه و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر و دو نفر

این حدیث در
 مسند احمد
 و مسند ابی یوسف
 و مسند ابی داود
 و مسند ترمذی
 و مسند ابن ماجه
 و مسند بیهقی
 و مسند حاکم
 و مسند دلمی
 و مسند عیسی
 و مسند یحیی
 و مسند زکی
 و مسند عیسی
 و مسند یحیی
 و مسند زکی
 و مسند عیسی
 و مسند یحیی
 و مسند زکی

بقول شافعی هر دو میج رو بود و بقول علی بن ابی طالب
 دوم فاسد بود اگر مونی در خواب است و دیگری بگشتری و باز از
 انگشت وی بیرون کرد و باز در انگشت وی کرد ملاک شد فاسد نشود
 که خوابچانست و بعضی گفته اند که اگر بطریق غصب بیرون کرده است فاسد
 شود و اگر بطریق بازی بیرون آورده است تاوان در دستور اما انگشت
 از انگشت وی بیرون کرده شد وی بیدار شد وی باز در انگشت وی
 در آورد وی باز بخواب رفت و انگشتی ملاک شد تاوان در دستور
 اما اگر انگشتی را از انگشت وی بیرون آورد وی بیدار شد وی باز
 در انگشت وی نهد وی باز در خواب رفت وی انگشتی دیگر را از
 انگشت وی انداخت و انگشتی ملاک شد اکنون فاسد نشود که آن قلب
 نماید اگر چه جزیی نیست حکم لفظ دارد چون بر گرفت باید که ندانند
 اگر چه جزیی کم کرده است منی باقیم از آن گشت اگر خضم بیرون است
 بوی نیک کند اگر خضم بیرون نیاید باید که ندانند اما خضم بیرون است اگر چه جزیی

در دستور

و دست وی ملک نشاند تا مولای زار بر تن و چون بر طرفی داشت گرفتار باشد
 و اگر بر طبقی عقب بر نشاند فغان شود و اگر بر پشت و نیز و دیگر کاری
 امانت نهاد و دست آنکس ملک نشاند این فغان نشود اما اینند بقول
 ابو یوسف تاواندار نشود و بقول ابو یوسف و محمد تاواندار نشود و اگر
 باین غلام خود را بیدار نماید و دیگری آمد و بی اجازه وی بیدار
 بای وی برداشت این غلام گرفت بقول ابو یوسف و ابو یوسف
 فغان نشود و بقول محمد فغان نشود اگر سونی ملک بی دربار است
 و زمین می کشد خداوند از ملک خود بیرون کرد سوز ملک نشاند اگر باز ملک
 خود آورده است و ربا کرد فغان نشود و اگر از ملک خود دور تر است
 فغان نشود اما اگر سوز را بچوبی زده سوز افتاد و ملک نشاند اگر بی
 زده است که عرف است فغان نشود و اگر بی زده است که عرف نیست فغان
 نشود اگر بی سوز بر جای بسته است و دیگری این سوز را کن دو جای دیگر
 بست ملک نشاند اگر بوقت نشدن سر آن رسد که بر کون سوز را بست

این شخص بزرگوار است
 و در این کتاب
 و در این کتاب
 و در این کتاب
 و در این کتاب

بکرم و جلال

[illegible]

شود که ابتدا بی بخت آن دانه را در قورقون بیاید و روی
کافور اسوی به بنشیند و پیش راسوی دوزخ بکشد و نغمه های شش
می بیند و از آنش دوزخ فرزند بوی برسد و ضم بر لب دوزخ چند روی
زده که مراجع عمر کردی فخر و تندرستی و چار و پراستی و بدان دانه را در
قورقون بیاید و نغمه های شش در سبزه که فرو در و آن دانه را در
ضم خود بسیار تا تو بخت با بی هزار سال آنگهان باید تا فرو در و آن دانه را
بر آن دانه با غنیمت بسیار و چون تمام بر آید آن دانه باز از قورقون بکشد
بقورقون دوزخ بود و بی باز فرو در و دوبار بر آن دانه چوبی بسیار باز
بیشتر بکشد و بقورقون برو دوی فرو در و دوبار بی آرد سه هزار
سال آن جهان باید تا دانه را بر آن دوزخ بکشد بسیار و بخت باید بچوبی
که آنرا کن و گیر و دستها بند و با امان از دنیا بیرون رفته باشد اگر آنرا کن
نداشت که آنرا بی امان از دنیا بیرون رفته باشد با امان و با امان و با امان
باشد نعمه یا الله منها فاکل الحلال والحمد لله

در بیان غنیمت

وقت فریجه و شناختن وقت فریجه است م باینه و با خبر در اجتماع

آینه انیت *اَقْرَبُ الصَّلَاةِ لَدُنِّي شَرُّهُنَّ إِلَى فَنِي*

الْبَيْتِ وَقُرْآنُ الْفَجْرِ أَيُّ صَلَاةٍ لَعَجْرٍ أَقْرَبُ الصَّلَاةِ طَرَفِي لَهَا

وَرُكْعَاتِي الْبَيْتِ *فَنِي إِنَّ اللَّهَ حِينَ تَسُوكَ وَحِينَ*

تُصْبِحُونَ إِلَى آتِيَةِ مَا جَنِبْتِ افضل الصلوة عند

مواقبتها *أَتَنِي جِبْرَائِيلُ عِنْدَ الْبَيْتِ مَرَّتَيْنِ*

اخر الحديث و اجماع امت انیت که بحکمتی است وقت فریجه

مکرتند و هر که مکرت شود کافر شود روز را سه علامت است همه کتاب

و صحیح صادق و برآمدن آفتاب صبح کاذب علامت روز دارد و لیکن حکم

شب را رد تا اگر در الوقت نرسیده رسیده شود یا کافری السلام آورد

و باید و نه بهوش آید یا زن از حیض و نفاس پاک شود آن نماز مفتق بری

و اگر در الوقت زنی را حیض و یا نفاس آمد یا دیوانه شود یا کینه شود

آن نماز مفتق بری نبود اگر در آن زمان منجم سافر شود و آن نماز مختص

و گویند که اگر میفرستیم شربت نخست را چهار گزاری و اگر سه رمضان بود
در آن زمان سحری خورد و بعد از آن کبر در روز نه باشد شود و اگر شب عبد بود
در آن زمان بنده خرید یا فروزند آیدش صدقه فطر بود پس معلوم که عدست
روز دارد و حکم شب است علامت صبح که از این نیست که شب را براند
مثل زم که کس برین تا میان امان بر آید باز تا برسد شود و صبح صادق
حکم روز دارد و علامت صبح اینست که توفیه و اگر آید اگر ابدان همان
به آید صبح صادق که دانه آسمان سپید شود و در زمانی آن سپیدی زیاده
شود سیاهی را در زیر خود حکم کند همچو که با کین چه زیاد را در زیر خود میکرد آن
سپیدی بسیار در زیر خود میکرد و در زمانی نوری زیاده میشود بزرگان گفته اند
صحت با یازنیک همچو صادق است تا نبود نوری زیاده نبود صحت با یازنیک
همچو شفق است تا نبود ظلمت زیاده نبود همچو صبح صادق و میدونست غار
بازداد و می آید اثری شافی اول وقت گذارد بقول علامه و غنی که اگر
که اگر غارش نادر بود و اندک دور گشت تا فرقه معتبر در وقت صبح دارد

وجوب قول شفعي اینست که جبرئیل فرمود: یا رسول الله! وقت نماز
 اقامت کرد و گذارد و بگوید: یا رسول الله! عارضا مدینه رسول نماز
 بباد داد وقتی گذاردی که از مسجد بیرون آمدی یکدیر از شخصی این علوم
 که اول گذاردند و علماء ما گفته اند که جبرئیل برای نماز بباد داد
 آمده است یکبار اول وقت اقامت رد و یکبار آخر وقت و انگاه فرمود
 الصلوة فما بین هذه الوقتین گفت در بین دو میان وقت نماز بادا
 است اول وقت گذاردی رد و بود و اگر آخر وقت گذاردی او یا شود
 اما آخر وقت گذاردن اولیتر تاویل است که در مؤنسان عارضا مدینه
 روایت میکند آن وقتی بودی که جمعی زنان شروع نمود از برای الله صلوات
 اندک بودند نزد رسول بدان سبب بیکدیگر گذاردی تا چشم نامحرم بر آن
 بنقده لیکن چون میبایست شدند و جماعت زنان منسوخ شد او بگوید
 یا رسول الله! میگوید که رسول فرمود هر که نماز بباد داد آخر وقت گذارد و چندان
 نوبت ببرد که اول وقت است و فانی باقی فانی فانی فانی
 در سوره بقره در آیه ۲۳۹ در بیان نماز

این حدیث در
 صحیح بخاری
 صحیح مسلم
 سنن ابوداود
 سنن ترمذی
 سنن نسائی
 مستدرک حاکم
 معجم صغیر
 معجم کبیر
 تفسیر قرطبی
 تفسیر ابن کثیر
 تفسیر ابن عساکر
 تفسیر ابن الجوزی
 تفسیر ابن قیم
 تفسیر ابن حجر
 تفسیر ابن رجب
 تفسیر ابن عساکر
 تفسیر ابن کثیر
 تفسیر ابن عساکر
 تفسیر ابن الجوزی
 تفسیر ابن قیم
 تفسیر ابن حجر
 تفسیر ابن رجب

اگر در میان کار باشد آفتاب بر آفرینشانی بی الحال تمام کند که
 فرقی با عالم نشود و میگویند که آفتاب بنده است و ما بر آفرین
 و ما بنده ایم ما و بر بنده گذاردن وی بنده میگویند ما بنده میگویم
 و بقول محمد در اصل خرمی مانند بقول ابو یوسف و ابو یوسف در حدیث
 که بنده تا صبح کند تا آفتاب از حد کرامت بیرون رود دیگر کند باقی نماز
 تمام کند و بقول ابو یوسف بطریق شود و از ابو یوسف در روایت است
 بگوید ای از فرقی نیابت دارد و بگوید ای تقوی شود و فرقی با گذارد
 صحن زوال در گذرد وقت نماز پیش از آنکه زوال به وقت اندر گذرد
 کیولیت نیست که روی سوی قبله کند تا اتمام آفتاب برابر چپ روی بود
 زوال است زایب باشد چون در میان دو ابروی اندر زوال است سر
 شده و چون برابر روی است اندر زوال اندر گذرد و بر روایت کشفی است
 که در حدیث آفتاب بر خط در زمین فرو برد تا مادام که سایه زد که از
 در خط است که سایه بر خط برابر شود زوال است پس چون سایه

این حدیث از حدیث
 صحیح است و از حدیث
 معتبر است و از حدیث
 معتبر است و از حدیث
 معتبر است

زیاد از چوب شود زوال در کند باقی نازیبین از راجه
 بقول شافعی اول وقت گذشته و بقول علماء اگر نازیبین بخواهر
 وقت گذارد و اگر زمستان بود اول وقت گذارد و از مالک روایت
 آمده است وقت نازیبین همانقدر است که نازیبین گذارد و بگوید
 هم وقت نازیبین است و هم وقت نازیبین که باقی بقصر جمع چنانکه
 حاجبان در وقت بر قافه میگذارند اما ظاهر روایت است قول علماء
 و شافعی تا سایه هر چیزی برابر آن چیز شود وقت نازیبین نزد دویم
 اصلی گذشت چون آفتاب بر آید سایه کم شود و چون بجای رسد که پیش
 و کم نشود آن سایه اصلی است هر چه اندک سایه اصلی برگشت در روی سوراخ
 مشرق نما و وقت نازیبین در آمد و بقول شافعی است که در وقت
 و جل میفرماید السَّاعَةُ الْاُولَى و سَأَرْوِيكُمْ عَنْهَا
 بن زید و رسول فرمود است که این است نازیبین
 بن زید است و اگر وقت گذاردن مغرب و نازیبین

این روایت از امام احمد بن حنبل
 در مسند او آمده است
 و در مسند ابی یوسف
 و در مسند ابی داود
 و در مسند ترمذی
 و در مسند ابن ماجه
 و در مسند بیهقی
 و در مسند حاکم
 و در مسند دلمی
 و در مسند عیسی
 و در مسند یحیی
 و در مسند زبیری
 و در مسند زراری
 و در مسند ساجی
 و در مسند شافعی
 و در مسند طبرانی
 و در مسند عیسی
 و در مسند یحیی
 و در مسند زبیری
 و در مسند زراری
 و در مسند ساجی
 و در مسند شافعی
 و در مسند طبرانی

نمازین از عفو است و دیگر گفته اند روایت میکند رسول نمازین را
 وقتی گذاردی که سر را به سوختن پس معلوم شد که اول وقت گذراند و نماز
 گفته اند آنچه گفته اند روایت میکند دلیل صحرا میکند که در عمارت سرور
 سوختن نیز بدو اتفاق که مسافر و نماز اول وقت گذرد و اول نیز بود
 تا اول از دلیل است که از مسافت در کار را بعد بگرفت در نماز و آنچه
 در وقت اول وقت نماز گذاردن فتنه دوی است و آخر وقت نماز
 اینجا می شود که گناه بود و اتفاق است که تاخیر نماز گناه نیست و این بر
 بلاد نمازین را با نیکو است تا اقامت گوید رسول گفت
 هرگز صبر کرد نماز بر و آنکه اقامت گوید رسول فرمود نمازین
 حکم و انکار این حدیث فرمود این فرقا با انظر فان
 شد و الحزن من قبح جفتم پس معلوم شد که اگر یاستان بود آخر وقت
 گذاردن و نیز بود که نمازین هر وقت بگذرد و دیگر و این چنین
 است پس هر چه می شود در این ایام و آن عطف که

این حدیث در
 کتابهای معتبره
 آمده است

این حدیث در
 کتابهای معتبره
 آمده است

پیشین و بگویند و دیگر وایتی بگویند و بگویند که
 چندی بگویند و بگویند و بگویند و بگویند و بگویند
 رود و غایت دیگر اندر لید و این قول ابو یوسف و محمد شافعی گرفته اند
 قول ابو حنیفه است که بگویند هر ضربی دو جندان شود و در ای سایه
 و آن لطیف است که غایت پیشین اندر آمد و است وقت غایت پیشین بدون
 رود اما وقت ناز و دیگر در لید باقی قول ابو یوسف و محمد شافعی در آید
 و دیگر وایت از ابو حنیفه در آید اما صحیح قول ابو حنیفه است که سایه هر ضربی
 دو جندان شود و در ای سایه اصلی وقت ناز و دیگر اندر آید بنا بر آن اصل است
 که در میان این دو و غایت وقت محل مستانی بقول ابو حنیفه است و قبول
 ابو یوسف و محمد نیست چون وقت ناز و دیگر اندر لید بقول شافعی
 اول وقت که نازد و وجه قول شافعی عااست از آیت و حدیث که در حق
 ناز و پیشین گفته است و دیگر میگوید این ماکس روایت میکند که در
 خدا رسول ناز میکند و گوشت شتر خود را و غایت و گوشت شتر خود را
 ناز میکند

قال ابنی
 حجة الله على العالمين
 اربعة عشر سبعة من اهل البيت
 وندى بها و اهل البيت وندى
 سند و واحد منها ظهور
 السراية في سورة الرعد
 وامل وى ابراهيم و
 و النوفان و الم نزل
 و مع كبر الوهاب
 في سورة النور
 و من وى
 و السنت في
 سورة الحج
 و ادراس و
 و النفت
 و اقرار
 و نفع و
 و النى
 و النى

بعین ما بمشکه که رسول وقت گذاردن اولیت بود علی و ما گفته اند که روا
بود که گوشت شتر به بود یک بخت شتر دیلیل بر آنکه روایت میکند مادر
عایشه که رسول غار و پیکر و قی گذاردی که آفتاب در روزنها و آفتاب
بودی و وفات رسول نیک بنا بودی تا آفتاب سبب فروت زعفرانی آفتاب
و در روزها و تجرات این نینفادی - غار و پیکر را چه وقت مکرده است
نهایتی نوادر بقول ابو حنیفه آفتاب با یکدیگر بجایگاه بر سر شتر و بر سر شتر
چنانکه همه بر سر شتر بر سر و مانند اینها زرد شود و وقت مکرده غار و پیکر
زبان است اینقول ابو یوسف و محمد گرفته اند و یکدولیه شافعی برین است
که در روز و شب وقت مکرده نیست و اینقول امیر المومنین علی و غیره

مسعودی الله منما اقول صحیح ابو حنیفه است که از آفتاب بعین قول ما
که روی نظر کنی چشم خیزه شود و وقت مکرده غار و پیکر از زمانه که در آن
وقت چنانکه یکدولیه شافعی ادوار و نبود و قضا و نبود و بود
حتی زیاده ادوار و نبود و قضا و نبود و بقول ما ادوار و

و قضا را نمود و ظاهر حسن خبری گفته است که امام و ابجد و لیکن

اگر آن ثواب ناز را که بن فروشد به ششتری کرم از برای آنکه رسول

فرموده است **بَلِّغْ صَلَاةَ الْمُسْلِمِينَ** این لغظ را به

فرمود اما این عذر بود که هر یاری که نازد بکرات آن خبر کند و استرمان کند

اما وقت بفرورد از مومنی فوّه نشد یا فراموش کرد آن زمان بباد آمدن

که در دو درخت این وعید در نیاید که رسول فرموده است که بن

تحریر نمود در آفتاب افتاد اگر چه چهار رکعت را به آفتاب گذارد یعنی بن

که آفتاب گذارد است از راه ثوابی مجتنب که وقت مکروه نازد بکرات

و آنست وقت مکروه نازد باجم جهان نیست و آن سرخی که پیش از

بر آمدن آفتابست وقت مستحب نازد با او است چون آفتاب فروفت

وقت نازشام با جمیع اندر انداخته است که در گذاردن نازشام تا وقت

که آنرا از آفتاب مجتنب ماکه به خضر را از آفتاب مجتنب ماکه

و آنرا باقی روایت آمده است که نازشام گذاردن تا وقت که از آفتاب

ان الوقت الموعود فی هذا الوقت
و نوله مع کمالی قدر و در هر روزی و در آن
مازود الوقت الموعود مع هذا الوقت و در هر روزی
و نوله مع کمالی قدر و در هر روزی و در آن

و نوله مع کمالی قدر و در هر روزی و در آن
مازود الوقت الموعود مع هذا الوقت و در هر روزی
و نوله مع کمالی قدر و در هر روزی و در آن

تاریخ علمای ما تا وقت نماز شام بیرون نرود وقت نماز صبح اندر نیاید
 نماز صبح را و این بود تا بصری شفق باقی است باقی وقت نماز شام
 باقی است همچون سحری تا بیدار شد بگوید این از ابوحنیفه است که وقت نماز
 قضی اندر آید و این قول ابو یوسف و محمد که گفته اند و این قول ابو یوسف
 علی و محمد بن سعید است و دیگر و این عبد الله بن عباس اما قول صحیح ابو یوسف
 است که تا آن سبیدی باقی است وقت نماز شام باقی است همچون سبیدی
 تا بیدار شود وقت نماز صبح اندر آید و این قول ابو یوسف و محمد است
 مومنان عالیه مدینه است و دیگر و این عبد الله بن عباس خلیل بن محمد
 بهی کفته است که بجانب غرب بودم تجربه کردم که تا دو روز شب باقی
 تا آن سبیدی تا بیدار شدی و از این است که رسول فرموده است

این حدیث صحیح است
 و در کتب معتبره است

لا یزال استقی علی امتی لا یزال یستقیم فی حبس العنای الی ثلاث ایلان
 و این حدیث صحیح است و این حدیث صحیح است و این حدیث صحیح است
 و این حدیث صحیح است و این حدیث صحیح است و این حدیث صحیح است
 و این حدیث صحیح است و این حدیث صحیح است و این حدیث صحیح است

از نماز غنیمت تا صبح صادق نذر وقت مستحب نماز و تر است ^{جمعه}
وَقْتَهَا بَعْدَ الْعِشَاءِ إِلَى الصُّبْحِ ابوبکر صدیق نماز غنیمت کند و در روز
و تر گذارد و عمر تا خیر کرد و تا آخر شب گذارد و رسول هر دو این
نکرد و گفت یا صدیق و تر گذارد و با اول شب گذارد تا اگر کسی اهل
در رسد تا باری و تر گذارد و شبی و گفت یا عمر و تر را تا خیر میکنی
آخر شب گذارد تا به بهانه گذاردن و تر شب را بیدار میداری و این
منع نکرد پس معلوم شد که بعد از نماز غنیمت تا صبح نذر وقت مستحب است
مرو تر ^{حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَتَمُوا}
^{حافظ کنید بر نمازها و نماز وسطی را تمام کنید}
^{برای آنکه خداوند عز و جل بکم قدم خود و دانست که علمای ایران در وقت مستحب}
نماز و دیگر اختلاف افتد از آن دیگر باره تخصیص فرمود و هر که بگوید
باید گذاردن تا وقت مکروه نبغذ تا در وقت این و این نباید ^{نکند}
صلوة المنافقین و از شافعی نقل است که هر که در وقت مستحب نماز کند

نماز مستحب است
در هر روز
و در هر وقت
و در هر مکان
و در هر حال
و در هر حال
و در هر حال

مکرم نیست چون در قفسه افتد اندر آید و گذاردن تا در قفسه نهد
بیکدیگر از برای آنکه اگر تابستان بود موستان را گری شود و آنرا و یک
بجز در خواب ببرد اگر تابستان بود و سواي سرد بود برای آنکه از مزاحمت
با یکدیگر و از این کار بایستد تا آفتابی بماند

در بیان شناختن وقت مکررات و اوقات مکرراته طومار به چون
در هیچ طومار نشاید گذاردن جز سنت با بر دو چون ناز با بر گذارد
اگر وقت غیبی بود قضا گذارد اما طومار نشاید گذاردن و پس بزرگای
المومنین عمر ناز با بر گذارد و طواف خانه کعبه آورد و فرمود تا
بجفت خانه کعبه آرد بول و بر من کرد و گفت درین زمان طومار نشاید
گذاردن در وقت بر آمدن آفتاب فشار و نبود و او را عمل ننمود و طومار
نکرد و اگر روایت میکنند غلبه عام الحبی و صاحب و عمر و علی و
ابو طالب و امیر المومنین و رسول فرمود در وقت بر آمدن آفتاب فشار و نبود
و او را عمل ننمود و طومار نشاید گذاردن و عمر و بنی زید و عمر و بنی زید و عمر و بنی زید

در بیان شناختن وقت مکررات و اوقات مکرراته طومار به چون
در هیچ طومار نشاید گذاردن جز سنت با بر دو چون ناز با بر گذارد
اگر وقت غیبی بود قضا گذارد اما طومار نشاید گذاردن و پس بزرگای
المومنین عمر ناز با بر گذارد و طواف خانه کعبه آورد و فرمود تا
بجفت خانه کعبه آرد بول و بر من کرد و گفت درین زمان طومار نشاید
گذاردن در وقت بر آمدن آفتاب فشار و نبود و او را عمل ننمود و طومار
نکرد و اگر روایت میکنند غلبه عام الحبی و صاحب و عمر و علی و
ابو طالب و امیر المومنین و رسول فرمود در وقت بر آمدن آفتاب فشار و نبود
و او را عمل ننمود و طومار نشاید گذاردن و عمر و بنی زید و عمر و بنی زید و عمر و بنی زید

[Signature]

بیغ علی رضی اللہ
زید بن اسحاق
بنو

چنانچه کناره اول دست بعد از نماز دیگر تطوع منفرع است که بعد از آن
 روایت میکند که رسول ما راضی گردید که بعد از نماز دیگر تطوع کند اما فرمود
 مستحبی بود قضا نماز کند و در وقت فردا و در وقت آفتاب قضا
 بنمود و تطوع منفرع فی اما دار و ابود چون آفتاب در روز و در
 تطوع عاتق یک گذاردن که تا خیزان نمود کما یزال اعمی بخیر
 ظاهر بود که حضرت امیر المومنین علی (ع) استیذان از خود در وقت قبله تطوع آن
 گذاردن اما اگر قضا کند بود که ترتیب قضا نه باشد باید گذاردن و اگر است
 بنود در بیان شدن غنم و روی بقیه آوردن مواجب امام زاهد

نسخ
 کتاب
 تاریخ
 اسلام
 در
 شهر
 قزوین
 در
 روز
 پنجشنبه
 ۱۲۸۵
 قمری

نسخ
 کتاب
 تاریخ
 اسلام
 در
 شهر
 قزوین
 در
 روز
 پنجشنبه
 ۱۲۸۵
 قمری

معرفت نماید و پس از آن بابتی از بابتی کند و ما خلقت
 الجن و الانس الا لیخضعوا لک مراد ازین تاویل این آیه امر است
 تا هر چه کانز ابودین و کردید کانز ابوبکرش و بکرش فرمودند از نماز است
 و نماز روی بقیه فر آوردن فرمود است هم بابتی و هم بخبر و هم با جمیع است
 این آیه است قول که جعل شطر المجد الحی امر و خبرها
 پس بگذرد و روی خود را طرف سجده

و سمرقند و بخارا و فرغانه چنانکه اوش و اوز چن و سوندک و زولجا
 و باراب و اطلان و کاشغور و بلخ و نون و مانند اینها محرابهاست کردند
 و نخستین مسجدی که در بخارا بنا کردند مسجد خواجه امام زاهد صفار در شهر
 و به نام سعد بن عثمان بنا کردند و نخستین مسجدی که در شهر سمرقند
 بنا کردند مسجد دروازه حسن است از اقطیف بن مسلم بنا کرده اند
 و مسجد کلاه دوزان چهار و بیستم مسجد دروازه امین است همچنین کلیم
 شهر که میگرفتند محراب است میگرفتند کرده اینان فرستاده است
 و از دیار مائیکستان بسوز قبله روند بناة الشمس بر رخ راست این بنا بود
 و کوه کاه کشان بقای این بود و قطب بر چهار سوی این بود
 همچنان تا بقیع جلوان از بخارا روی بغرب زستان فرود آمدند و از
 این تا بسوی قندهار و از بخارا است که در دیار مائیک که حنیف مذکور
 محرابی بنا فی مذهب آن نماز گذارند از برای الله این بنا قبله میان شرق
 و غرب است که در بخارا و دیار مائیک از برای رخ راست سوی قبله است

تا ۵ ساله آنرا مثل لایق
 ساخته و نیز از شکل ران
 یاد اند

این کار بر سر قندهار
 و در این لایق
 یاد اند

و سمرقند و بخارا
 و فرغانه چنانکه
 اوش و اوز چن و
 سوندک و زولجا
 و باراب و اطلان
 و کاشغور و بلخ
 و نون و مانند
 اینها محرابهاست
 کردند

روان بود مگر که محراب بود که راست افتاده بود و همدین و محرابی
 که دین علم اجاره داشته اند نقد بر گرفته که محراب شافعی منبجان هزار
 فرسنگ فرسوی کعبه افتاده است و محراب حنفی منبجان سی فرسنگ
 بر سوی کعبه افتاده است و از بجای است که محراب صنفی منبجان غلظت از
 چهار دانگ درست رست باند ملدن از مغرب تا بسان و عدد رنگ است
 صپ گرفته اند تا روی بقدر است باید باند از مغرب یک مسجد بنا کنند
 و محراب راست میکند اگر وقت کل باد تم بود یا وقت کشته با بیکر وقت
 نازد بیک روی سوی قبله است چنانکه آفتاب میان دو بروی فرود
 برابر وی رست محراب رست بنا کند و اگر در وقت آفتاب میان بود
 آفتاب میزند بود و بیکر که آفتاب یکا فرود و و اما بجای محراب بنا کنند در
 دو فصل آفتاب یعنی برابر کعبه فرود و اما اگر وقتی دیگر است باید که
 بمسج جامع و در بیکر که آفتاب یکا فرود و در روز دیگر بر همان
 بنا کنند که در بیکر است افتاده نبود و در آن روز که در بیکر است
 کعبه

زیر آفتاب

کعبه

کنند اما اگر کسی از شریک کرده اند و باز برای میبند محرابها جان کنند
که بوجه است که محرابها را الصواب بنا کرده اند و گفته این از بر صواب بود
و صخره را روی بعین گوید و آوردن فرقیه است و افاضیاء را روی
بجهت آوردن فرقیه است بر قول علماء ما قبله همان دو مغرب یکی مغرب
نابستان و یکی مغرب بستان در نابستان بر طرف صحرای کعبه و در دو دوستان
بر طرف است کعبه درین دو میان هر یک از روی آبی روا بود اما اولیتر آن
بود که چهار دانگ است است رماند و حدود دانگ دست چپ اگر در تاریخی
بقبله است از آن کعبه نام عرصه است یا نام بنای بقول شافعی نام در و بقول
علماء ما نام عرصه است نه بنای محمد حسن گفته است که اگر کسی گوید را فردی که
بناست از آن بر آید بقول امام شافعی نا آتی فیمه تر منزه غار و انود بقول علماء ما
بر آید و کعبه ابراهیم بنا کرد جبریل از رخ کوه شکلی آورد و قیام
جبریل اسماعیل با بر ابراهیم میداد ابراهیم کعبه را بنا میکرد اگر کسی گوید
و در کعبه جبریل از آن بود که در آن شکلی بای خود و در مار از روی محبت

المحط من الكعبه

بعضی از آنها را می توان
نشان داد که از این
نیز در دست خود دارند
که در یک کتاب
نام دارد که هر یک
نموده اند و می توان

باب اول درون ظاهر و باطن است که از پیش ما تری با کعبه است افاضی
روی بخت آوردن فریضه است اگر روی بخت آورد و نیت حطیم کرد
از حد حسن روایت است که رد بود و ظاهر و باطن است که باطن
اگر افاضی روی بخت آورد و نیت مقام ابراهیم کرد و باطن ظاهر
روایت را بنود خواص امام بکر عیاضی گفته است که این کس سقید
رفته بنده مقام ابراهیم را دیده است و باطن و اگر ندیده بود
بدین هر دو سه معلوم اند که ما را اعتبار نیت است که اگر افاضی روی
بخت کعبه آورد نیت بیت المقدس کند و باطن که هر کجا خوابید
روی بخت آورد و نیت کعبه شرط است یا نه حسن زیاد از ابو حنیفه
روایت میکند که شب است چون روی بخت آورد بسنده است عبد الله
جبر جلیانی گفته است بخت آنکه روی بخت آوردن فریضه است نیت
کردن نیز فریضه است خواص محمد مقاتل رازی در شرح قدوسی
روایت کرده است که این خلاف در بیان علما را مستحق است که روی بخت
بسنده است

بسته است در بیان این باب را غریب را بختری رو بود بانی امام
 علی استجایی گفته که رو نبود از برای آنکه اگر روزی بسته و اگر شب بود
 سوال کند ویرانش فی دینند که گویا نبود دست برد معلوم کند که غراب
 کجاست نمید امام نخل گفته است که رو بود از برای آنکه اگر شب بود
 سوال کند بقول که این نشان دهنش و این معلوم شود اگر دست
 برد و احتمال آنرا دارد که در دو یا از چیزی بود بدستش خند و بروج شود و
 برد بود اگر نه باشد بدستش زعفران یا حواری بخند بود دست برد معلوم
 شد یا سحری بود یا طهارت یا دست برد بدین دانند که غراب است
 پس تحریک کند و رو بود که در صلوٰه مختصر الفلاح فواید امام ابو اسفل
 که تالی در شرح فدوری از محمد روایت است که اگر یکی در ملک بخری
 نماز کند و رو بود بشرط آنکه در آن خلعت غریب بود که نفس مطمئن است
 فایتما قولوا فتح و جلد الله امانا هر روایت است
 که در این باب است که هر حاضر از روی بعضی کوبه آورده اند و گفته بود

این کتاب
 در کتابخانه
 مجلس شورای
 اسلامی
 تهران
 ثبت شده است
 شماره ثبت
 ۱۳۵۷/۱۰۰
 تاریخ ثبت
 ۱۳۵۷/۱۰/۱۰

اگر در صحرا قبه پوشیده شود است و دلیل اوست فی بحری نماز کذا
 روا بود اما اگر کسی از آن چهار وجه اگر سوال بکند بجز نماز از هر
 بنوا که بحری نماز میکند و در میان اصابت بدید آمد باید که روی بر
 طرف از دایمی نماز تمام کند چنین گفته اند که قبه شناس است یکی است
 الممور که فرستگان است و دیگری بیت المقدس که قبه بر قیامت است
 و دیگری عرش که قبه حمله العرش است و دیگری کعبه است که قبه کردستان
 و دیگری کعبه که قبه ما است و دیگری قبه بحری است و دیگری قبه بیاران نیز گفته
 اگر بحری نماز شروع کرد و دیگری گفت گذارد و باز بخیرش گشت روی بر طرف
 دیگر آورد و دیگری گفت دیگر گذارد و باز بخیرش گشت اگر اقیانوس
 نماز از هر طرف گذارد و روا بود بقول علماء بقول شافعی هر طرف
 روا بود سوی بر آمدن آفتاب روا بود اگر بار چهارم از طرف اول نماز
 آید بقی گفته اند که روا نبود ظاهر روایت است که روا بود اگر چنانچه بحری
 نماز گذارد و در میان نماز است بدید آمد روی بر طرف دیگر آورد
 اصابت
 رسد کعبه

قوز و امام اگر پیش از بدو مقتدی که پیش از بدو که امام پیش مقتدی باشد
 اگر بدو قاضی که بیا نمود که کار دیگران کرده است مقتدی را باید که در قضا
 امام باشد و اینها که طرف سلامت امام اند از طرف دست راست است و اینها
 که دست چپ امام اند و در اینها باقی خان تمام کنند و اگر چنانچه در اینها
 امام و پیش مقتدی پیش از مقتدی نباشد و اگر کم در یکی از بدو و قاضی
 اینها مقتدی را بود و اگر مقتدی در یکی از اینها حاضر کرد و در یکی از اینها
 قبله نمود و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید
 و در این خان تمام کنند و در بعضی از اینها که گفته اند از کجای بخوری
 نماز که از بدو امام سلام داد و الله اما بیست و یک بار در قاضی و بیست و یک
 و بیست و یک بار باید که روی قبله از و در این خان تمام کنند و اینها
 شود از برای آنکه لا اله الا الله در قاضی سلام است و بیست و یک بار در قاضی
 نماز که از بدو امام سلام کرد و اگر روی از بدو امام را خلاص کرده باشد و اگر چنانچه
 کند و بیست و یک بار باید که روی قبله از و در این خان تمام کنند

روشنایی در آفرینند که بی هر طرفی آفریده بودند و باز در آفرینند
مگر کس را یکی آنکه امام را بر خطا و نهت بایستد و بیکری که از امام پیش آید و
اگر قبله پوشیده است از کذاب نماز کند و اگر اهل بیت است نماز پذیرد
اینکه وی کند و دست تنها پیش کائنات آن بود که قبله اهل بیت نماز را بود
اگر اهل بیت جای دیگر ببرد یا تیر یا غلبه کائنات آن بود که قبله اهل بیت جای دیگر
است نمازش روا نبود اگر قبله پوشیده است بتردد نماز شروع کرد
بوقع گفته اند که بتردد نماز درست نیست اما ظاهر روایت بود است این
اگر در نماز اهل بیت حین جا ببرد یا تیر یا غلبه نمازش روا بود اگر در میان نماز
اهل بیت جای دیگر ببرد یا تیر یا غلبه و قول ابو حنیفه و محمد غارنش فاسد شود
همچنانکه ستم در نمازات یافت ماسح موزه را سه ماسح بر آمد نمازش تیار
شود این نیز همان حکم دارد بقول ابو یوسف روی بقبله از رویانی
نماز تمام کند و او را که بختری بیکر گفت نماز کند و در میان نماز
تحریر بکند روی بگرداند و تکبیر است معلوم شد که این روایت صحیح است

همینکه که بگوید است به قول ابو یوسف رو بود از برای آنکه
برادر از تحری اصابت است و اصابت عین جایدید آید بقول ابو یوسف
نمیگفت نباید شود از برای آنکه چون تحری کرد بنوعی که کرد از طرف
قبله علی حقیقت یا تحری روی بگوید از زمین بود که روی از قبله برگردانند
است و اینست که از ضلای نواب یادیم مخط بود سنی را در وطن
اینست که جامه شست و با روی بگر قبله یا بی طهارت است یا نماز نشی
از طهارت است و همچنین نماز میگردد و بعد از آن معلوم شد که جامه وی پاکست
و روی بقبله است و با طهارت و نماز در وقت است آن نماز روا نیست که روی
معصیت نماز اندر آمده است و معصیت عبادة او اگر میشود و این مرد در
صلوة و در شرح بخاوی است و در کتاب تحری است اما بعضی مشایخ گفته
که رو بود بنا بر جامه امام رنگ پسند چنین بند داشت که نیکو است
و این نماز وی نادر است یا چنین بند داشت که آنچه امام خواند مخط است
و نماز نادر است معلوم شد که آنچه امام خواند نواز است و امام پاکست

وهازوی را بود آن کمان بنوی را اعتبار نیست، درین اخبار

بخش اسلام بر آن الدین است و آن مسلمان و دیگر ابروین قیاس

مومنی نماز میکند در دین مبداء که کعبه نام نه است نیست بنکر است

اگر چه روی جهت آورده است روان بود که کعبه نام و در است

نه نام بنای در بیان نیست نماز و نیست نماز و نیست

هم باینه و با خبر و با جماع امت اینه است و ما ایزد

اَلَا لَيْعَنَ وَاللّٰهُ فَخْضَنَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُشْرِكُ بِهِ كُفْرًا

که او از اهل حق نیست است ثابت نبود اهل حق نبود و حدیث

انما الکتاب بالنبیة و لکل امرء ماوی

لَا أَقْلَ لَنْ لَا نَسْتَلِ اجلاء امت است که

کس از زوایه نیست منکرند است و هر منکر نبود کا و در حدیث

شافعی نهفت همه صفات نماز را باید که بدل و از زوایه نیست منکرند

شیخ و در کعبه نباید از زوایه و قی و ایچ تا نام و نیست و در حدیث امام

ماورست از کعبه
مورد و کعبه نماز را در حدیث
نماز را در حدیث

در بیان است که حال
باینه باینه است
و در حدیث است
باینه باینه است
و در حدیث است

یکدیگر بنام نماز آمده شود و در صلوة خوانده امام بگوید هرگز از آن وقت است
 که چنان بگوید گفتن و فیه است نیت کردن بزبان غیر فیه است اما ظاهر
 در فیه آنست که نیت کردن بزبان و فیه نیت نیت را بزبان گفتن است
 هست یا بجای از شافعی مورد روایت است بگوید نیت آنست که بگوید الله
 یا نیت بگوید دست بردارد و بگوید یا نیت که بگوید نیت که بگوید نیت
 یا نیت که نیت فعلی است و بزبان گفتن واجب نیست و بگوید نیت
 نیت می دل است بزبان گفتن واجب نیست هر نماز بر نیت آن نماز
 شرط است چنانکه نماز را در نماز و نماز پیشین را نماز پیشین و نماز پیشین را
 نماز دیگر و نماز ششم را نماز شام و نماز خفتن را نماز خفتن و نماز عید را نماز
 عید و نماز وتر و نماز ادینه را نماز ادینه و نماز نیت و نماز اولاد را
 نیت اولاد و نیت اداء از قضا نیت ندارد و بعضی گفته اند نیت نیت
 نیت در صلوة خوانده امام اهل حنفی از ابو یوسف و گفته اند نیت
 اگر با کلام نیت نماز گذاردن بر قضا و طهارة است و در راه

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم غائب نشد و مسجد آمد بهمان قصد چون تکبیر گویا بهمان قصد
نماز و آمده باشد و بقول ابوحنیفه نسبت بیشتر که از تحریر می یابد برکت
بخیر می تا اگر در آن زمان طیفه غائب شود که از قصد نکند از درون پیشانی
منت است و اگر آن طیفه غائب شود که از قصد نکند از درون اعضاء و ابرام
صحیح شود و در دین ماضی نیست که حد حضور است که اگر کسی از حق
سوال کند که چه میگذاردی که بی تاویل گوید که چه میگذاردیم گویی که نیست
که اگر در خواندن سبحانک اللهم و بحدک و تبارک اسمک یا ابراهیم که نیست
نکرده ام و نسبت کند و او را با هر روایتی است که نسبت پیش از تحریر
می بایزد باز و او در نسبت علم لا سخن گفته اند که در سنت نیست بود اما هر
روایتی است که در سنت علم بود اما چون قصد پاوی بار کند نسبت شود نسبت
عمل و است تبارک و تعالی تا از پیشین میگذارد و بر زبانش نماز دیگر است
آن همان نماز دیگر بود اگر نسبت او کرد و قضا ببرد و این نسبت صحیح بود
و اگر در آن نسبت بر اصول فتوی اهل علم علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب که

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

از ادوات

از این نوع ادا از قضا نیابت گیرد و جواب می شهید گفته است که اگر
 نیابت ادا کند قضا باید که نیابت ندارد اما اگر نیابت قضا کند و ادا بدین
 انتیابت دارد از برای آنکه لفظ قضا بود در از روی ادا
 فَأَوْفَيْتِ الضَّلَّةَ فَأَنْشُرُوا نَفْسَ الْإِنْسَانِ إِنْ كَانَ لَفْظُ قَضَا
 در از روی اداست خواهی امام ترا در قضا صلوة خواهی امام اصل خبری
 و پس میگرد و در هر سه رواه آنکه که اینجا بود که تقدیر می نمود که در هر دو
 نیز با تسلی لفظ قضا رود و یا تقدیر می قضا گذاردن بود و نیز با تسلی ادا
 رود اما اگر قضا را مطلق نیابت ادا کند یا ادا را مطلق نیابت قضا کند
 از او در قضا نیابت ندارد اگر کسی بی را نماز نشین بر روی است و اگر
 و شک میکند و غیر آنکه وقت نماز دیگر بیانی است با بیانی نماز نشین یا
 باید که قضا کند و نماز دیگر گذارد و چون وقت نماز تمام آنکه نماز نشین
 باز قضا کند و آنکه نماز تمام گذارد که احوال اندر آنکه نماز نشین را
 در وقت نماز قضا کرد یا بعد از آنکه و آنکه باشد باز قضا کند یا بقی

اینست که قضا
 در وقت نماز
 یا بعد از آن
 یا در وقت نماز
 یا بعد از آن

اینست که قضا
 در وقت نماز
 یا بعد از آن
 یا در وقت نماز
 یا بعد از آن

معمول در کتب
فقهیه

از محمد میر تقی آید خواهه امام زاده میر تقی است که دو وقت مختلف
همچون دو وقت مختلف است و دو وقت مختلف همچون دو وقت مختلف
و وقت مختلف آن بود که از یک روز دو نماز بر مانده باشد نماز شب و نماز
و یک نیت کرد چهار رکعت نماز شب و یک نیت کرد چهار نماز شب
یا نماز دیگر آنکه هیچ نیت ندارد که نیت کرد ای نماز فایده است این
دو وقت مختلف است اما دو وقت مختلف آنکه بود که نماز ابراهیم
که نیت است فضا میکند نیت کرد که چهار رکعت فایده نماز شب و لیکن
نیت کرد که کدام نماز شب بر او نبود که نیت کرد ای نماز فایده است چون
نیت کند چگونه کند بقول مشایخ بخار اولین نماز شب که نیت است
نمازی که بر نیت و بقول مشایخ سمرقند نیز و یک نیت نمازی که نیت است
یا آخر نمازی که نیت است شیخ الاسلام مرثی الدین گفته است
نیت است که میدانند که چه نماز فضا میکند نیت کرد ای نماز فایده است
آن از وی نیت است خواهه امام زاده محمد تقی است که دو وقت مختلف

ای در کتب
معمول

او رو بست که جنب کوبه که اولین غازی که برست اولی بود و
 امام علی بر روی میگوید اگر زنی بخت کند رو بود اگر روز ابر است و فتنه
 که وقت غازی است یا بی جلوه نسبت کند گفته با بر که بخوانیم تا بگذرد
 چهار رکعت فرقی غازی بین امروز و آن روز دیگر است غازی دیگر
 امروزه اگر وقت یا بی است از وقت نیابت دارد از وقت بیرون
 رفته باشد از نفس نیابت دارد اگر سلامی غازی بین کند از وقت
 افتاد نمی که غازی بین من روز آمده است یا بی آن غازی با بگذرد
 با بگذرد میگوید بخوانیم تا بگذرد چهار رکعت غازی نزدیک غازی با بگذرد
 اگر غازی را بر دایم غازی از وقت نیابت دارد و اگر غازی را از وقت
 این غازی از دایم نیابت دارد و اگر در وقت مکروه غازی دیگر کند از وقت
 افتادش که غازی دیگر و آمده است یا بی با بگذرد نسبت کند که بخوانیم تا
 بگذرد چهار رکعت فرقی غازی دیگر امروزه از بر آن در وقت نیابت
 باشد یا بگذرد و غازی غازی کند در وقت نیابت و از آن

چنانکه در اول خواند و در دوم خواند و سوم خواند و چهارم خواند
 اگر آن نمازش روانه شده باشد یا نه این نیابت دارد و اگر و الله
 این نماز از قضا نیابت دارد نه از تطوع از برای آنکه در وقت مکروه
 قضا درست نیست نه از تطوع اگر وقت نماز بر وی رفته شک افتد
 که این نماز کند رده لم یائی محمد میگوید می توانیم که وقت از برای
 کند روی نماز نگذارده بود اگر نماز گذارد احتیاط کرده بود اگر نشد
 مطلق نیابت نماز میکند و ابودیان قاضی امام صدر الدین گفته است که
 از سنتها نیابت دارد و امام اجل عرض گفته است نیابت ندارد
 و به قول قاضی صدر الدین اینست که اگر در وقت تطوع گذارد و پیش
 آنکه شب است معلوم شد که روز بوده است از سنت نماز با مراد بود این
 همین بود و امام اجل عرض گفته است که فرق است میان این دو
 مسأله از برای آنکه چون چه در هر دو تطوع است بگذارد و چه نیست نماز
 با مراد پس ضرورت است گویم که نیابت دارد اما این تطوع نیست

یعنی اگر نماز گذارد رده
 احتیاط است و اگر بر
 نماز گذاردن لازم
 نیست

